

Christelijke doodts-betrachting

Willem Sluiter

bron

Willem Sluiter, *Christelijke doodts-betrachting*. Johannes Boeckholt, Amsterdam 1687

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/slui006chri03_01/colofon.php

© 2013 dbnl

The logo for the Dutch Bibliography (dbnl) consists of the lowercase letters 'dbnl' in a blue, sans-serif font. The letter 'd' is stylized with a small hook at the top.

Voorwerk

Coloss. 3. 16.

Het woord Christi woone rijckelijck in u in alle wijsheyt: leert ende vermaent malkanderen, met Psalmen ende Lofsangen, en Geestelijcke Liedekens, singende den Heere met aengenaemheyd in uw herte.

Openb. 14. vers 13.

Ende ick hoorde een stemme uyt den hemel die tot my seyde, Schrijft: Salig zijn de doode die in den Heere sterven; van nu aen: Ia zegt de Geest, op dat sy rusten mogen van haren arbeyd, ende hare wercken volgen met haar.

1. Corinth. 15. verss. 54. 55. 56. 57.

Ende wanneer dit verdervelijcke sal onverdervelijckheyd aengedaen hebben, ende dit stervelijcke sal onstervelijckheyd aengedaen hebben, als dan sal het woord geschieden dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinninge.

Dood, waar is uwen prikkel? Helle, waar is uwe overwinninge?

De prikkel nu des doods is de sonde, ende de kracht der sonde is de Wet.

Maer Gode zy danck, die ons de overwinninge geeft, door onsen Heere Jesum Christum.

**Aen Den Godtvruchtighen, stichtelijcke Rijn, en Sang-lievenden
Leser.**

ONder de saligste gedachten in der tijdt, waar door de menschen alle rampen of versachten of versetten kunnen; en sijn niet de minste van Alloye en Ziel-roerende kracht, die over, ofte tot het noodtsaeckelijck, welwilligh, en gelucksaligh sterven besteedt worden: dewijle de doot der oprechten, de haven, en heylige rust-plaetse is, daar in de Schepen van de groote woel-zee der werelt naer den gekampten Kamp, vollopen Loop, en behouden Reys haere Cabels vast gorden: Daer, daer alleen is dan het eynde van alle miserien en tegenspoeden, en de uytgangh en doorgangh tot het eeuwige en salige leven. Hier van daen dat oude en met gulde letteren so ontelbaer geschrevene *MEMENTO MORI*, dat is, *gedenckt te sterven*. Wat sijnder al onder de Oude Vaders en Leeraren der Kercke, die hier van met Schriftuerlijcke Stoffe haere tractaten voorsien, en de selve aen ons haere nakomelingen overhandigt hebben! wat in-

druck heeft de meditatie des doodts alleen door een schemer-licht der natuere, en een gemeene genade Godts, in, en onder de bescheydenste der Heydenen niet gegeven, en in hare Schriften doen uytschynen? Hoe siet men nu en dan oock in onse tijdt, de Leeraren der Gemeynthe, ofte andere bedroefde en van malkanderen wech-geruckte Vrienden, door hartelijcke liefde en mê-waerdigheydt haere Lijck-Oratien, Predicatie, Klaegh-Lieder, en Troost-Gesangen toestellen en aenrichten, om den loff der overleefde Godsaligen te melden, en den troost der overgeblevene te bewercken, sijnde haer troostelijk Onderwijs als een Balsem voor bedroefde Zielen, en een schoot vry Wapen tegen den prickel des doodts. Men lese maer, de Geestelijcke Batalie teghen den doodt, en triumph over de dood, van *D. Spranckhuysen*, en de Predicatie over sijn saligh af-sterven door *D. S. Dooreslaar*; beyde onse salige Predecessours; item de Tractaetjens van mijn waerde Collegen *D. D. Oosterwijk* en *Saldenus*, geintituleert *Het Mom-aensicht van de doodt afgetrocken*, ende *Het leven uyt de doot*. *D. I. Borsti raet tegen den dood. Vertrouwingen der zielen tegen de verschrickeningen der*

Doods van D.C. Drelincourt. Christelike overdenkingen des doots van D. Fr. Lantsbergen. Tot de welke ik niet kan na laten te voegen den Eerw. Godsal. en welgeleerden *D. Wilhelmum SLUYTER*, met sijne statige, en geestrijcke *Poësie*, die hy doorgaens met Schriftuerlijcke woorden en termen allen levenden tot leer, allen stervenden tot troost, en allen Egaden ten exempel van soete samenlevinge, en onsachte doch wel-getrooste scheydinge, in dese sijne *Sterf-gesangen* en hartelijcke maritale expressien geuyttet heeft.

Koopt, leest, en singht de selve goetwillige Leser, en bidt dat de Heere (by wien de volheyt van alle dingen is) de Schatkist sijner zegeningen ontsluyte, en den Autheur meer en meer uyt de selve verrijcke, en langhe ten dienste van sijn Kercke late overigh blijven. Doch leest en singht alsoo, dat ghy levende, het wel-sterven leert, en stervende, het eeuwighe, en salighe leven be-erven mooght.

Vaart wel, met toewensinge van alle heyl naer ziel en lighaem,

Van U E. dienst-bereyde in den Heere

By absentie des Autheurs desen 16 Maert 1667.

A. BORNIUS.

**Op des Doots-Betrachtingen, Sterf-Sangen, Echt-Scheydinge Van
den Eerwaardigen, Godsaligen, seer Geleerden, D. Wilhelmus Sluyter,
Bedienaer des Godlijcken Woordts tot Eybergen.**

DE Doodt is bitter voor een Ziel
Die noyt haer selven onderhiel
Om van Doodts macht en doen te spreken;
Maer, voor een Man, die all' haer pa'en
Voordachtelijck heeft doorgegaen,
Is sy heel soet en vry van steken.

Die kan, (wanneer hy maer betracht,
En na waardye neemt in acht
Het geen' alhier ons wert beschreven,
En door de soete Poësy
En aengename Melody
Van SLUYTERS Geest ons werdt gegeven)

Haer in het binnenst' van het hert
Doen voelen sulcken swaeren smert,
Waer doorse trilt op all' haer wegen,
Jae staet verstelt gelijk een kint

(Sy die het alles overwint)

Dat Wapen-tuyg en heeft noch Degen:

Die kan haer (die het gantsche Landt
In boeyen slaet, en in den bandt
So groot' als kleyne weet te dwingen)
Door eenen soeten Swaenen-sanck,
En door een over-aertsch geklanck,
De Doodt doen sterven, en doodt singen.

Die kan ('t is wonder om te sien)
Dit maecken, dat twee Echte Lie'n
Die, als twee Lam'ren t'samen weyddden,
Met vrolickheydt en Ziele-vreugt
Als waer 't een Bruyloft van geneucht
Van hier in Minn' te samen scheydden.

Indien ghy segt, hoe kon dat zijn?
Dat waer uyt roet, of uyt venijn
De soetste Medicijnen suygen?
't Is soo; Maer siet, hier is de Man
Die met sijn eygen doen, hier van
Ten vollen u sal overtuigen.

Vol. ab Oosterwyck
Pastor Delphensis.

Aen den selven Autheur.

*GE*denckt te sterven is 't devijs der Oude Wijsen,
*G*edenkt te sterven is een kunst niet om volprijsen.
*G*edenckt te sterven draeght wellevens regel voor,
*G*edenkt te sterven mijd der sonden dood'lijk spoor,
*B*ereyt u Huys (seyt Godt) ghy sult niet langer leven,
*B*ereyt u huys (ô Mensch!) want 't huys sal u begeven,
*B*ereyt u waerde Siel tot scheydingh uyt haer Huys,
*B*ereyt u Huys-gesin tot lijdsaemhey in 't Kruys,
*S*terft om we'er op te staen, ziet in den doot het oordeel:
*S*terft in den Heer getroost, ziet in den doot u voordeel:
*S*terft al de sonden af, seght 't sterven is gewin,
*S*terft geerne, want ghy gaet alsoo ten hemel in.
*S*terft vrolik, en so lang gy leeft leest Sluyters sängen,
*D*ie 't sterven sterven doen, en na den doot verlangen,
*S*ingt Symons Swanen-sang, nu laet ghy Heer opregt
*V*an 't sondig lichaem los in vreed' gaen uwen knegt.
*S*terft soete weder-paer, sterft tochten der natuere,
*S*terft eerst, of laest', en volgt de lessen der Schriftuere,
*D*at d' een den and'ren geeff aen Gods gestelde perk:
*D*at d' een den and'ren dek lijkplichtig met een Serk:
*S*oo leer een ygelijck van Sluyter, hoe te scheyden,
*S*oo leer een ygelijck sijn af-scheyt te verbeyden;
*S*oo scheyde Sluyter van sijn recht-bepeer' lde Vrouw,
*E*en tweed' Hezechiel in dienst en in sijn Trouw.

Raptim posuit Amico non è multus,
 ARNOLDUS BORNIVS.
 Eccles: Delphensis.

Toe-Gift

Van den selven Autheur, aen sijnen waerden voorgemelten Vriendt.

'k HAD gemeynt niet meer te seggen
En mijn Penne neer te leggen,
Echter dacht my eer ick sluyt
Moeter noch een Rijmtjen uyt.
Waerde Vrient WIHELME SLUYTER,
Aerdich Dichter, konstigh Fluyter,
Trefflijck Leeraer in GODS Kerck,
Yeder een die prijst u werck.
'k Hoor de Rymers t'saem besluyten,
Dats' haer Rijmtjens willen uytten
Tot u lof, haer danckbaerheydt
Voor u nieuwen arrebeydt.
'k Moet de handt slaen aen haer reyen,
'k Kan geen later tijdt verbeyen,
'k Sal (hoewel de minst in kunst)
Oock betoonen liefd' en gunst.
En u wijse Doodts-betrachtingh
Altoos houden in hooghachtingh,
En wanneer de Doodt valt bang,
Dencken aen u Sterf-gesang.

'k Sal de droeve Echte-lieden
d' Onmaet van haer rouw verbieden
Als'er een wert weg geruckt,
Door het geen hier wordt Gedrukt.
'k Sal haer leyden tot den Tempel,
'k Sal haer toonen uw exempel
En u blad'ren open doen,
Om haer met GODS troost te voen.
Laet het vleesch haer dan vry tergen,
'k Wedd' de Leeraer van EYBERGEN
Met sijn troost en goeden raet
Singen sal de boven-maet.
Sulcks een yder wel bereydet
Als hy uyt dit leven scheidet
Sluyten sal sijn hart voor d' aerd'
Open tot d' Hemelvaart.
JESU wilt ons hart ontsluyten,
Houdt den boosen geest daer buyten,
Blijft altoos ons toeverlaet,
Doe ons volgen SLUYTERS raet,
Als wy 't laetste woortjen uytten
En alsoo ons leven sluyten:
Dat dan d' Hemel ons ontfanght
In der Eng'len vreughde-sangh.

A. BORNIIUS.

Sterf-Gesangen.

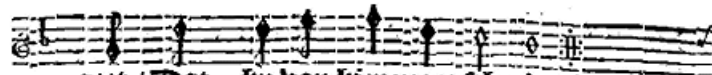
I. Klaeg- en Bede-Sang.

Op de wijze; *O Iesu, als mijn sterf-uur naekt.*

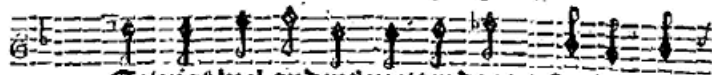
DISCANTUS.

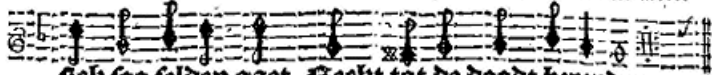
Ach! dat de mensch soo licht ver-
Een peder seyt wel/dat hy't

geet / Dat hy van hier moet scheyden!
weet; Maer't leven / dat wy leyden /

Getuigt wel anders metter daat / Om dat men

sich soo seldom gaet Recht tot de doodt bereyden,

STERF-GESANGEN.

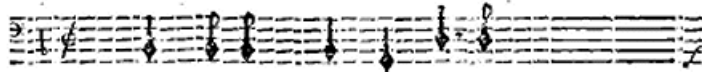
I.

Klaeg- en Bede- Sang.

Op de wijze;

O Iesa, als mijn sterf-uur naekt.

B A S S U S.

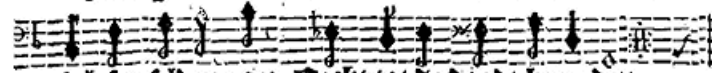
Ach! dat de mensch soo licht ver-
Een yeder seyt wel/dat hy't

geet / Dat hy van hier moet scheidn!
weet; Maer 't leven / dat wy leyden /

Getuigt wel anders metter daet / Om dat men

sich soo seldom gaet Recht tot de doot bereyden.

Ach! dat de mensch soo licht vergeet,

+Dat hy van hier moet scheidn!

+Een yeder seyt wel, dat hy 't weet,

+Maer 't leven, dat wy leyden,

+Getuigt wel anders metter daet,

Om dat men sich soo seldom gaet

+Recht tot de doot bereyden.

+2. Het allereerste leugen-woord:

+Ghy sult den doot niet sterven,

+Gaet noch tot alle menschen voort,

En erft op Adams erven.

+Elck denckt vast by sich selfs verdwaast,

+God sal mijn draat noch niet soo haest

+Van 's levens webb' af kerven.

+3. Wy hebben hier geen vaste Stadt,

Waer in wy mogen blijven;

+Het is hier maer een wandel-padt,

+Daer w' haestelik henen drijven:

+Hier boven in het Vaderlant,

Daer eeuwig sullen zijn geplant

Die in 't Geloof bekliven.

+4. Wat leeft men dan, als of men hier

In eeuwigheit sou leven?

+Men volgt sijn lust, en maekt goe gier,

+Pred. 5. 14

+Iob. 30. 23

+Eph 4. 18.

+Tit. 1. 16.

+Ies. 38. 1

+Ioa. 8. 44.

+Gen. 3. 4.

+Rom. 5: 12.

+Ps. 49. 12.

+Mat. 24, 48.

+Ies. 38. 12.

+Heb. 13. 14.

+2 Cor. 5. 7.

+Ps. 90. 9.

+Heb. 11. 14

+Ps. 49. 10.

+Iac. 5. 5.

Men laet sijn hert vast kleven ⁺	
Aen ydel' eer, en overvloet	⁺ Psal. 62. 11
Van macht en pracht en tijdluk goet, ⁺	
Door 's werelts wint gedreven. ⁺	⁺ Luc 16. 19.
Indien gy slechts een vreemd'ling zijt. ⁺	⁺ Spre. 21. 6.
Een reiser hier beneden. ⁺	⁺ Ps. 39. 13.
Wat zijtge dan de meeste tijdt ⁺	⁺ Ps. 119. 19
Met aerdsche sorg bestreden? ⁺	⁺ Luc 10. 41.
Doe 't geen een vreemd'lingh toebehoort, ⁺	⁺ Luc. 21. 34.
En set uw reis, als reiser voort. ⁺	⁺ Heb. 11. 13.
Verlaet de slechtigheden. ⁺	⁺ Phil. 3. 14.
O! zoek nu Godt, en spreek hem aen, ⁺	⁺ Spreek. 9. 6.
Dat hy uw oogen open', ⁺	⁺ Iob. 5. 8.
Dat gy soo onbesuist voortaan ⁺	⁺ Ephes. 1. 18
Met and're niet meugt loopen. ⁺	⁺ Ier. 8. 6.
De Doodt verwacht ons overal, ⁺	⁺ 1 Pet 4. 4
Die de arme niet onloopen sal, ⁺	⁺ Spr. 14. 12.
Noch ook die rijk af-koopen. ⁺	⁺ Iob. 3/19.
	⁺ Ps. 49: 7. 8.

Pause.

O Godt, trek mijn gesicht eens af ⁺	
Van 's werelts yd'le saken,	⁺ Ps. 119. 37.
En laet my denken op het graf, ⁺	
Waer in ik haest sal raken,	⁺ Pred. 9. 10.

+Waer henen ik doch niet met al	
+Van dese dingen nemen sal, Die my alhier vermaken.	+Pred 5. 14. +1 Tim 6. 7.
+8. Maek my bekend mijn eynd' ô Heer, Op dat ik my mag dragen	+Psal. 39. 5
+Voortaen alleen na u begeer En Godlik welbehagen:	+Ephes. 4. 2.
+Geef dat ik magh te recht verstaen, Hoe schielik dat voorby sal gaen De mate mijner dagen.	+Psal. 39. 5.
+9. Gy hebt voor mijne dagen, siet, Een handt-breet slechts gegeven, Mijn leef-tijdt is voor u als niet. +Een <i>nevel</i> is mijn <i>leven</i> .	+vers. 6.
+Een yeder mensch, hoe vast hy staet, En op sijn voorspoedt sich verlaet, Is ydelheyt daer neven. Mijn Godt, verleen my uwe jonst, +Waer door ick eens recht leere De nutt' en nood'ge stervens-konst, En 't hert tot wijsheyt keere; Op dat ick steeds mijn dagen tell', Die altijd loop en even snel. + Soo dat geen macht sulcks weere. + Geef, dat ik alles soo beschik, Met al mijn vlijt en krachten, + Dat ik de Doot all' oogenblik + Durf sonder schroom verwachten: + Soo dat ick voor geen graf en gruw, + Noch ooit my selve voel te schuw + Voor Doot of Doots gedachten. Laet d' overdenking van mijn Doot My door gewoont soo soet zijn, + Dat ik daer door in alle noot + Te beter magh gemoedt zijn: + En, midts ik d'uir niet weten kan, + Soo laet mijn dagelicksch leven dan + Als een geduer'ge boet zijn.	+Jacob: 4. 14 +Psal. 39. 6. +Psa. 90: 12 +Job. 7: 9 +Pred. 8. 8. +Ies. 38. 1. +Pred. 9. 10. +Spr. 41. 5. +Ps. 49. 15. +Spr. 41. 1. 6. +Heb. 5. 14. +1 Cor. 15. 30. +2 Cor. 5. 6. +Mat. 25. 13. +2 Cor 4. 16.

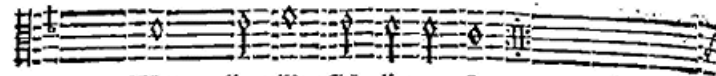
II. Bede-sang om een salig eynde,

Op de wijze: *Bruyd'gom der geloov'ge zielen. Of, O gy Herder uwer Schapen.*

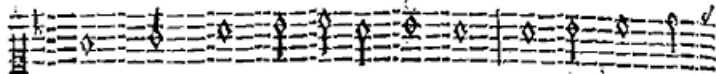
DISCANTUS.

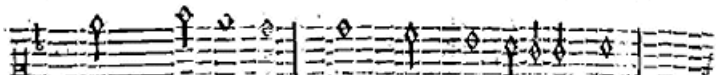
O Mijn trouwe Godt en Vader /
En ik tot mijn sterben nader /

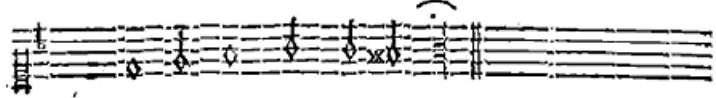
Als mijn tijdt sal zijn na-by /
Licht' uw aensicht ober my /

Neem mijn ziel dan in uw handen / Datse magh met

breugt aenlanden / Van haer moepelike strant /

In het hemelsch Vaderlant.

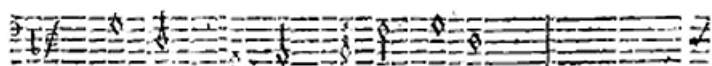
I I.

Bede-fang om een falig eynde,

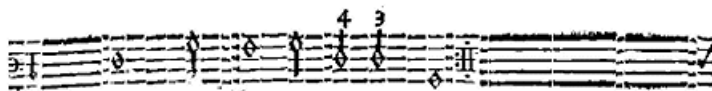
Op de Wijse:

Bruyd'gom der geloov'ge zielen. Of, O gy
Herder uwer Schapen.

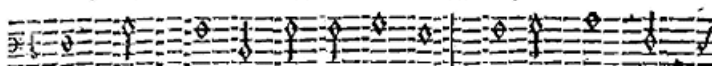
B A S S U S.

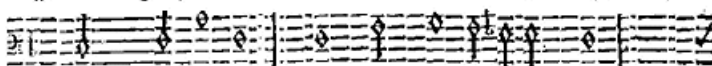
O Mijⁿ trouwe Godt en Vader /
En ik tot mijn sterben nader' /

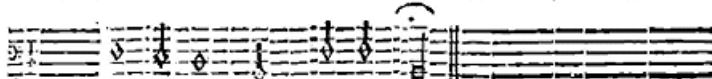
Als mijn tijd sal zijn na-by /
Licht' uw aensicht ober my /

Neem mijn ziel dan in uw handen / Datse magh met

vreugt aenlanden / Van haer moeyelike strant /

In het Hemelsch Vaderlant.

+1. O Mijⁿ trouwe Godt en Vader,

+Als mijn tijd sal zijn na-by,
En ik tot mijn sterven nader',

+Licht' uw aensicht over my,

+Neem mijn ziel dan in uw handen,
Datse magh met vreugt aenlanden,
Van haer moeyelike strant,

+In het Hemelsch Vaderlant.

+2. Kom des werelts liefd' uyt drijven,
En de lust om langer hier
Op der aerden noch te blijven,

+Na der wereltdschen manier.

+Geef, dat ick gerust en stille,

+In uw Vaderlike wille
My geheel te vreden stell',
En my nergens med' en quell'.

+3. Dat ik ook magh overwinnen

+Al des Doodts geprik en schrik,

+Ioa. 20. 17.

+Mat. 26. 18

+Ps. 31. 17.

+Luc. 23. 46

+Heb. 11. 14.

+1 Ion. 2. 15.

+Spr. 41. 1.

+Luc. 2. 29.

+Mat. 26. 39. 42

+Rom. 8. 47.

+1 Cor. 15. 55

Door uw Trooster, die van binnen ⁺	
Mijne ziel veel meer verquikk', ⁺	⁺ Ioa. 14. 16.
Laet my nergens voor vervaert zijn, ⁺	⁺ Ps. 94. 19.
Maer soo door uw kracht bewaert zijn: ⁺	⁺ Psal. 27. 1.
Dat mijn stercke door-party, ⁺	⁺ 1. Pet. 1. 5.
Door mijn doodt niets hebb' aen my ⁺	⁺ Heb. 2. 14.
Wilt my voor het laetste geven	⁺ Ioa. 14. 30
Sulk een honger, sulk een dorst ⁺	
Na het eeuwich saligh leven, ⁺	⁺ Matt. 5. 6.
Dat ick dan roep uyt de borst;	⁺ Ioa. 5. 24.
Kom, ó Iesu ik verlange, ⁺	
Kom, mijn Bruigom, die 'k aenhange, ⁺	⁺ Open. 22. 17.
Blijf doch nu niet langer uyt	⁺ 1 Cor. 6: 17.
Van mijn ziel uw eigen Bruit. ⁺	
	⁺ Ioa. 3. 29.

III. Gebed om Gods bystant in de leste uire.

Op de wijze; *De werelt, als ick sterf sal weynigh van my weten.*

*Siet de Musijk-nooten achter de Christelike Seneca van V. van Osterwijck.
Of op de Wijse: O Heere, Davids Soon, &c.*

D I S C A N T U S.

Mijn Godt/wild by my zijn in d'uire van mijn sterben /
Wanneer ik tusschen tijdt en ewighejdt sal sterben.
Volbreng uw groote kracht in mijne swakhejt dan /
Dat my de Vyandt niet als tarwe sift' en wann'.

+Myn Godt, wildt by my zijn in d'uire van mijn sterven,

+Wanneer ik tusschen tijdt en eeuwigheydt sal swerven.

+Volbreng uw groote kracht in mijne swakhejt dan.

+Dat my de Vyandt niet als tarwe sift' en wann'.

+Ies. 43: 2.

+Open, 10: 6.

+2 Cor. 2: 9

+Luc. 22:31

I I I.

Op de wijze:

Gebed om Gods bystant in de leste uire.

De werelt, als ick sterf sal weynigh van
my weten.*Siet de Musijk-nooten achter de Christelike Seneca van
V. van Oosterwijck. Of op de Wijse: O Heere, Davids
Soon, &c.*

B A S S U S.

Mijn Godt/ wilde by my zijn in d'uire van mijn sterben/
Wanneer ick tusschen tijdt en eewighejdt sal sterben.
Volbzeng uw groote kracht in mijne swakhejt dan /
Dat my de Dpandt niet als tarwe sift' en wann'.

2.

Mijn sonde sullen sich dan teghen my gaen setten, +

De Wet, der sonden kracht, sal noch den prikkel wetten, +

+Psa. 50:21

+1 Cor. 15. 56

- +Mijn selfs ghewete sal my knagen aen het hert,
 +En daghen voor het recht my soo gheheel benert.
3. +I Ioa. 3: 20.
 +Rom. 2. 15.
- +Des Satans gramschap sal als dan te grooter worden,
 +En kleiner mijne kracht om my ten strijt te gorden.
- +Mijn Godt, het vall' my hier vry al mijn leven suer,
 Indien ghy maer van my niet wijkt in stervens uer.
4. +Open. 12: 12.
 +Open. 3 : 8.
 +Iob. 14: 1.
- +Verberg uw aensicht, na u Vaderlik behagen,
 +Soo dikwils 't u belieft: mijn tijdt gae door met klagen:
- +Soo 't leste uirken maer magh zijn in vreed en vreugd',
 +En dan mijn ziel te recht zy in uw heyl verheugt.
5. +Psa. 88. 15.
 +Psal. 31: 11.
 +Ier. 34. 5.
 +Ies. 25: 9.
- +Geef, dat ik op uw komst alsdan te vlijt'ger wake,
 Bewaer my by 't gebruyk van goet verstant en sprake,
 +Op dat ik aen de mijn', en all d'omstanders,
 Mijns herten laetst gepains noch mede deelen kan.
6. +Luc. 12: 36.
 +Gen. 49: 33
- +Laet, in mijn doot, mijn ziel soo by uw gunste leven,
 +Dat sich mijn geest voel hoog, en boven 't aerdsch te sweven,
- +Ies. 38: 16
 +Ies. 40:31.

En juich' en triumpheer' ook over doodt en hell', + Of wat sich teghen my op 't meest ten strijde stell'. +	+2 Cor. 2: 14. +Rom. 8: 37.
7. Wanneer ik in uw naem voor 't lest mijn hoofd sal buigen, + Soo laet noch uwe Geest met mijnen geest getuigen, + Dat ik vast ben en blijv' uw uitverkooren kint, Van eeuwigheid in uw gheliefde Soon bemint. +	+Ioan. 19: 30 +Rom. 8: 16.
8. O ware levens Vorst, ô stercke doodts verwinner, + O Satans dwang en schrik, ô lieve mensch beminner, + O Iesu, Iesu, help my in dat uirken maer + Door 't duister dal des doodts; soo vrees' ik geen gevaer. +	+Ephe. 1: 5/6 +Han. 3: 15. +Luc. 11: 22. +Tit. 3: 4.
9. Indien ik op en neer; door golven van versoeking, + Geslingert worden moet, soo sal ik, met verkloeking Door u doch zijn gebraght in d'haven van de rust, + En, van d' onstuim'ge zee, aen 's Hemels blijde kust.	+Psal. 23: 8. +Psal. 42: 8. +Ps. 107: 30.
10. Gy, die my nu verleent hierom te konnen smeken, + Ei! wijk doch niet van my als alles schijnt geweken. +	+Zac. 12: 10. +Psa. 22: 12

+Geef, dat ik in mijn dood verheerlijk uwen Naem,
Op dat ik 't namaals doe in 't eeuwich leven t' saem

+Ioan. 21: 9.

11.

+Ik Weet niet, wanneer, of waer de Doodt my aen sal randen,

+Daerom beveel ik nu mijn Geest hier in uw handen.

+Mat. 25: 12

+Versterk my met den Geest der wijsheyt en des raets,

+Psal. 31: 6.

Dat ik de doot soo wacht op ieder tijdt en plaets.

+Ies. 11: 2.

12.

Nu vrees' ik niet, ik leev' op aerden om te sterven, +

Maer sterven sal ik, om het leven te verwerven +

+Psal. 89: 49.

Met u, HEER, die de Bron en Son mijns levens zijt. +

+Ioan. 5: 24.

Hoe ruim leeft mijn geloof, als gy mijn hert verwijdt! +

+Psa. 36: 10.

+Ps. 119: 2. 45.

D I S C A N T U S.

O H E E R / mijn Godt / gy groote Godt der Geesten
 Van alle bleesch / der minsten en der meesten /
 Die my ook / op een blyfelicke wijs / Ge-
 schapen hebt / tot u- wen roem en prijs.

VI. Bede-Sang en aenmoeding der Jeugt, om haer Sterf-dag by tijts te betrachten en te verwachten.

Op de wijze: Van Psalm 8. O onse Godt &c. Of (twee Versen voor een gesongen) op de Wijse van Psalmen 18. 32. 45. en 144. Of; Gansch weinig zijn de dagen van mijn leven.

V I.

Bede-Sang en aenmoeding der Jeugt,
om haer Sterf-dag by tijts te betrachten
en te verwachten.

Op de wijze:

Van Psalm 8. O onse Godt &c. Of (twee Versen voor een gesongen) op de Wijse van Psalmen 18. 32. 45. en 144. Of; Gansch weinig zijn de dagen van mijn leven.

B A S S U S.

O H E E R / mijn Godt / gy groote Godt der Geesten
 Van alle bleesch / der minsten en der meesten /
 Die my ook / op een blyfelicke wijs / Ge-

- +1. O HEER, mijn Godt, gy groote Godt der Geesten
 +Van alle vleesch, der minsten en der meesten, +Num. 27: 16
 +Die my ook, op een vreeselike wijs, +Spreu. 22: 2
 Geschapen hebt, tot uwen roem en prijs. +Ps. 139: 14
2.
 +Gelijk ik hier in u maer leev' en sweeve, +Han. 17: 28.
 +Soo geef, dat ik by tijts u vast aenkleve, +1 Cor. 6: 17.
 +En al mijn doen en laten t'uwer eer, +1 Cor. 10: 31.
 +Met wijs beleit, van jongs op, schikk' en keer. +2 Tim. 3: 15.
3.
 +Laet my aen u mijns levens eerstelingen +Exo. 23: 19.
 +En't bloeisel van mijn Ieugt ten offer bringen, +Lev. 2: 14.
 +En vlien de lust met snoô begeerlikheit, +2 Tim 2: 22.
 +Die met geweld de domme Ionkheit vleit. +Spreu. 22: 15
4.
 +Dat ick aen u mijn Schepper in de dagen +Pred. 12: 1.
 Van mijne Ieugt, gedenke met behagen,
 Eer d' Ouderdom, die soo veel qualen voedt,
 My seggen doe, ik hebb' noch lust noch moed.
5.
 +Wilt gy in my de quae beweging dwingen, +Col. 3: 5.
 +Die allermeest de jonkheit komt bespringen, +Spreu. 7: 7.
 +Ach! tem en toom dit vleesch dat tegen u +Rom. 7: 7.
 +Soo wrev'lig is, dat ik'er selfs van gruw. +Ezech. 8: 9.
6.
 +Gedenk niet aen mijn Ionkeits dwase sonden, +Psal. 25: 7.
 +Maer wasch my soo in Iesus dierb're wonden, +Open. 1: 5.
 +Dat ik, gelijk een jonge Nazireer, +Amos. 2: 11.

My suiver van de werelt houden leer. ⁺	
7. Op dat ik noit naer ydelheden helle, Geef, dat ik my de doot voor oogen stelle, ⁺ Die niet verschoont de schoonste jonge lien, ⁺ Hoewelse noch na 't graf niet omme sien. ⁺	⁺ Iac. 1: 27. ⁺ Psa. 119: 37. ⁺ Heb. 9: 27 ⁺ Psa. 89: 49.
8. Mijn jeugdig bloet, en dees mijn frissche leden, Laet die my doch niet vleyen, noch bereden, Als of ik noch waer scheut-vry voor de doot, ⁺ En of zijn pijl alleen na d'oude schoot.	⁺ Pred. 8: 8.
9. Laet my in mijn gedacht' te binnen komen, Hoe datter vall' meer bloeisel van de boomen, Dan rijpe vrucht; en dat de doot wel snel Ten huis' in vall', eer s' aen de deure bell'. ⁺	
10. Mits 't alles hier moet als een schim verswinden, ⁺ Laet my in u mijn meeste blijdschap vinden. ⁺ Zijt gy mijn deel, en doel, daer ik na haek, ⁺ Mijn eenigh en mijn innigh ziel-vermaek. ⁺	⁺ Ier. 9: 21 ⁺ 1 Cor. 7: 31. ⁺ Psal. 4: 8. ⁺ Phil. 3: 14. ⁺ Ies. 61: 10.
11. Laet uwe gunst my overal versellen, Soo sal geen doot my quellen of ontstellen. ⁺ Is 't dat gy vroeg mijn levens draet afsnijt, ⁺ Soo kroont gy my als midden in mijn strijdt. ⁺	⁺ Psal. 23: 4. ⁺ Ies. 38: 12. ⁺ 2 Tim. 2: 7.
12. Wat soud' ik my van dees' elend'ge dagen ⁺ Een oogenblik, die henen vliegt, beklagen? ⁺ Vermits gy my belooft een eeuwigheyt, ⁺	⁺ Iob. 14: 1/2. ⁺ Psa. 90: 10. ⁺ Mat. 25: 26.

+Daer alle vreugt, in volheit, is bereidt.	
13.	+Psal. 16:11.
+Indien ik sterf, 'k ga door de doot in't leven.	
+Voor dese leugt sult gy my Ionkheit geven,	+Ioan. 5: 24.
+Die nooit veroud, maer altijt groeit en bloeit,	+Psa. 103: 5.
+En niet en weet van ongemak of moeit.	+Psa. 92: 14.
14.	+Open. 21: 4.
+Mijn Godt, ik ben bereidt u eer te geven,	
Het zy dan door de doot, of door het leven,	+Phil. 1. vers. 20: 21.
Mits Christus, door de soetheyt van sijn minn',	
My 't leven is, en sterven mijn gewin.	

V. Gebedt tot Christus, in sware sieckte.

Op de Wijse: Van't eerste Sterfgesang, Fol. 1.

1.	
+O IESU CHRISSTE, die ghy zijt	
d' Opstanding en het leven,	+Ion. 11: 25.
+Tot u wil ik, in dese strijdt,	
Alleene my begeven.	+Mat. 11: 28.
Mijn lichaem ligt hier neer soo swak,	
+Mijn ziel, door 't sware sonden-pak	
Beginnt by na te sneeven.	+Psal. [3]8: 5.
2.	
+De Duivel, die my heeft soo sterk	
Gesocht al lang te voeren,	+Luc. 22: 31.
Past op in dit mijn worstel-perk,	
+En heeft te grooter tooren:	+Ope. 12: 12

Hy weet, hoe klein sijn tijdt nu zy,
Indien hy iet sal doen aen my.

Maer ick geef niet verlooren.

3.

Hoewel ik ben geheel ontstelt,

Verswakt dus boven maten, ⁺

Gy zyt en strijdt door my, mijn heldt, ⁺

Die my niet sult verlaten. ⁺

Mijn ziele, die gy hebt verlost, ⁺

Soo dat s' u heeft uw bloet gekost, ⁺

En kont gy nimmer haten.

4.

Sal ick tot uwen dienst en eer, ⁺

Alhier noch langer leven,

Soo wilt my myn gesontheit, HEER,

Doch spoedigh weder geven.

Uw Medecijn is alderbest', ⁺

En wat ook werken magh de rest, ⁺

Moet u zijn toegeschreven.

5.

Geef slechts een wenk, spreekt maer een woort, ⁺

Soo is uw knecht genesen:

Want gy gebiet, en 't staet' er voort; ⁺

Gy spreekt, en't moeder wesen.

Ik sal met heilig lof-geklank ⁺

U dienen al mijn leven lank,

En meer als ooit voor desen.

6.

Indien 't u ook myn Godt bevall',

En gy 't soo hebt beslooten, ⁺

Dat ik niet weer opkomen sal,

Wilt my dan niet verstooten ⁺

Van uw genadigh aengesicht,

Waer van ik 't aengename licht ⁺

Soo dikwils heb genoten.

⁺Psal. 6: 3.

⁺Psal. 45: 4.

⁺Psal. 9: 11.

⁺Gal. 3. 1[5];

⁺1 Pet. 1. 18

⁺Phil. 1. 20. 21.

⁺Matt. 9. 12.

⁺Wijs. 6. 12

⁺Matth 8. 8.

⁺Psal. 33. 9. en 107: 20.

⁺Ies. 38: 20.

⁺Iob. 14: 5.

⁺Psa. 51: 12.

⁺Psa. 4: 7/8.

7.

+Maek myn beangste ziel maer stil,
En stelse we'er te vreden.

+Psa. 35. 3.

+Soo geev' ik my in uwen wil

+Graeg over, met gebeden.

+Mat. 26. 39

+Verdrijf den Satan door u stem,

+Phil. 4. 6.

+Gy ed'le Vrouwen zaet, die hem

+Mat. 4. 10.

+Hebt onder voet voet getreden.

+Gen. 3. 15.

8.

+Soo sal ik door het dal der doot,
Na 't eeuwig leven spoeden.

+Ope. 12. 10.

Gy sult my voor gevaer en noot

Op dese reis behoeden; +

+Psal. 23. 4.

Soo dat ik veilig by u kom, +

+Mat. 25. 34

En erve tot mijn eigendom.

+1 Cor. 2. 9.

Meer dan ik kan vermoeden. +

9.

+Ps. 24. 8.

O Iesu, kom tot mijn geleidt; +

Ei! kom, mijn sterke Koningh,

+Ioan. 14. 2.

Die my al hebt een plaats bereidt +

In 's Vaders ruime Woningh. +

+Eph. 1. 13. 14.

Uw Geest strekt my tot onderpant, +

+2. Tim. 4. 8.

Dat ik eens van uw eigen hant

+Open. 2. 10.

Ontfangen sal mijn Krooningh.

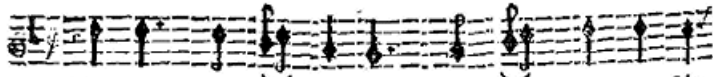
VI

Als de Ziele haer noch onwillig voelt om te scheyden.

Op de wijze;

Van den Lof sank Marie, Mijn ziel maekt groot den Heer Of Simeons, Nu laet gy Heer oprecht. Of (twee Versen voor een) op Psalm 3. Hoe veel is des volks, Heer. Of; O onbedachte leugt.

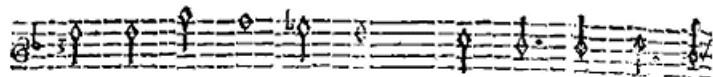
DISCANTUS.

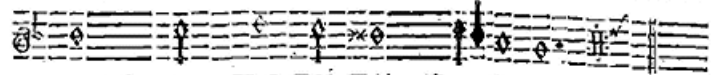
Mijn ziel / wat deert u doch / Dat gy soo angstig
Daer gy voor de-sen vaek Gewenscht hebt met ver-

noch Wordt voor de doot bevonden!
maekt / Om haest te zijn ontbonden.

De Doot is lebens hrugg'; En wijkt nu niet te
Tot hem in 's Vaders huis / Daer al- le moet'en

rugg'! Daer JESUS u heet komen
hrups Is eeuwig weg-ge-nomen.

De Doot is levens brugg' ? En wijkt nu niet te
Tot hem in 's Vaders huis / Daer al- le moet' en
rugg' ? Daer IESUS u heet komen
kruis Is eeuwigh wegh- genomen.

1. MYn ziel wat deert u doch,
Dat gy soo angstig noch
Wordt voor de doot bevonden!

Daer gy voor desen vaek

+Gewenscht hebt met vermaek,

Om haest te zijn ontbonden.

+Phil. 1: 23.

De Doot is levens brugg'?

+En wijkt nu niet te rugg'?

+Daer IESUS u heet komen

+Ioan 5. 24.

+Tot hem in 's Vaders huis,

+Hoogl. 4. 8,

+Daer alle moet en kruis

+Ioan. 14. 2.

+Is eeuwigh wegh-genomen.

+Open. 21. 4.

+2. Uw erffenis, die gy

+Ies. 35. 10.

+Hadt onder uw voogdy

+1. Pet. 1. 4.

En mombaerschap voor desen,

+Gal. 4. 1. 2

+Ontfangt gy in 't besit;

+ (Wat heerlijk lot is dit!)

+Mat. 25. 34

+Gy sult'er Heer van wesen.

+Ps. 16. 5. 6.

Wilt gy dan noch niet gaen,

+Gal. 4. 1.

En nemen die graeg aen?

Ei! tracht u op te wekken,

+Mijn bloode ziel, door schaemt',

En wilt, gelijk 't betaemt,

+Ies. [6]4. 7.

+U gantsch daer henen strekken.

Ia, GODT mijn Heiland,

+Phil. 3. 14.

Gy moet mijn ziele, my ⁺	
Recht schikken en verquikken: ⁺	⁺ Luc. 1. 47.
Verheug my door uw Geest,	⁺ Psal. 23. 3.
Dat ik niet sy bevreest ⁺	
Met soo veel angstig schrikken.	⁺ Ps. 51. 10. 1[4].
Gy die, wanneer gy wilt,	
De Zee en Winden stilt,	
't Gebruis der felle baren; ⁺	
Kont ook mijn hert, ô HEER, ⁺	⁺ Mat. 8. 26.
't Welk d'angst drijft op en neer,	⁺ Psal. 65. 8.
In stilheit doen bedaren.	
Gy zijt het, die beschutt ⁺	
En krachtig onderstutt	⁺ Ps 41: 3/4.
Op 't siek-bedd' uwe knechten:	
Die op haer Leger-koets ⁺	
Den moeden geeft veel moets, ⁺	⁺ Psa. 149: 5.
En selfs haer komt oprechten. ⁺	⁺ Ies. 4[0]. 29.
Soo laet my nu dan niet ⁺	⁺ Ps. 145. 14.
Vertwijff'len in 't verdriet.	⁺ 2 Cor. 4. 8. 9.
Versterk mijn swak vertrouwen. ⁺	
Genees mijn ziel ô HEER:	⁺ Marc. 9. 24.
Laet my uw aenschijn weer ⁺	
In vreed' en vreugt aenschouwen. ⁺	⁺ Psa. 41. 5.
Laet my, in dese noot	⁺ Psalms 4. 7. 8: 9

O IESU, sien de Doot,

+Niet als se was voor-henen,

Maer als gy s' hebt gemaekt,

+Doe gy haer tanden braekt

Door uwe doot met eenen.

Mijn Helper, maek my koen,

Om u bescheidt te doen

+Met desen Kelk te drinken,

+Dat gy, na dees' Azijn,

+My nieuwe vreugde-Wijn

In 's Vaders rijk meugt schinken.

Maek my, soo veel te meer

Als ik nu t' huiswaerts keer,

In blijdschap overvloedigh; +

Laet mijne reis op 't lest +

Ook wesen op het best,

En, meer als ooit, voorspoedigh.

Mijn ziel, wat buigt g'u neer,

En zijt in my soo seer +

Ontroert en gansch onrustig?

Hoopt op den HEER voortaan:

Het sal haest anders gaen.

Sijn aensichts glans maekt lustig.

+Rom. 6. 23.

+Heb. 2. 14. en 1 Cor. 15. 54.
55. 56.

+Mar. 10. 39.

+Spreu. 10. 26

+Mat. 26. 29

+Pre. 12. 5.

+2 Cor. 7. 4.

+Psalm. 42. vers 6. 12.

VII

Der gelovigen Triumph over de doot.

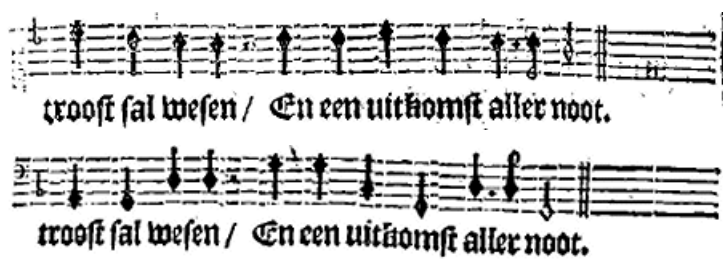
Op de wijze;

Groote Godt, die d'aersche Goden.

Of; Waerom soud' ik met vermaken.

DISCANTUS.

Daarom ben ik dus berlegen / om doot alderhande wegen Troost te soeken booz de Doot !
Daer noch eens na al mijn bezefen / Selfs de Doot mijn troost

troost sal wesen / En een uitkomst aller noot.

troost sal wesen / En een uitkomst aller noot.

WAerom ben ik dus verlegen,
 Om door alderhande wegen
 Troost te zoeken voor de Doot;
 †Daer noch eens na al mijn vresen,
 Selves de Doot mijn

†Iob. 17. 16. en Cap. 3. 17,
 18, 19.

troost sal wesen,

En een uitkomst aller noot.

+2. Is 't een vyant, 't is de leste,

Die te saem met all de reste,

Wordt seer haest te niet gedaen.

+Cor. 15: 26.

+Satan, Wereldt, Vleesch, en sonde,

En al wat my quellen konde,

Sal ik, met de Doot, verslaen,

Wat mijn geest ooit recht vermaekte,

Waer ik immer sterk na haekte,

+Iesus en sijn Koninkrijk,

+Die ik hier hadd' door 't gelooven,

+Sal ick heerlijk sien daer boven,

+Ia hem selve zijn gelijk.

+Ope. 22: 4: 5

+ [1] Cor. 13: 12

+Ioa. 17: 24.

+4. Sy, die sonder CHRISTUS leven,

Mogen voor het sterven beven:

+Ik, dien CHRISTUS 't leven is,

+Ioan. 3: [1].

+Ephes. 2: 12

+Phil. 1: 21.

Weet een groot gewin in 't sterven,

Mits ik sal met hem be-erven ⁺

Selfs zijn Vaders erffenis. ⁺

Mits my Iesus vry herstelle ⁺

Van 't geweld der Doodt en Helle.

Sal ik juichen als ik sterf, ⁺

Truimpheerende ten lesten, ⁺

Doot, waer zijn nu uwe pesten? ⁺

Helle, waer is uw verderf?

Prikkel, daer de Doot ons konde ⁺

Sterk mee steken, was de sonde,

En de Wet der sonden kracht:

GODT hebb' eeuwig dank en eere,

Die door CHRISTUS onsen HEERE

d'Overwinnigh heeft gebragt.

CHRISTE, 'k wensch te zijn ontbonden ⁺

Van dit Lichaem mijner sonden. ⁺

'k Ben voor 't sterven onverbaest. ⁺

Laet de Doot my henen dragen, ⁺

Als Elias vyer'ge Wagen. ⁺

HEERE IESU, kom doch haest. ⁺

⁺Rom. 8: 17.

⁺Mat. 25: 24

⁺Hos. 13: 14.

⁺Ies. 26: 19.

⁺2 Cor. 2: 14.

⁺Hos. 15: 14.

⁺1 Cor. 15: vers. 56. 57.

⁺Phil. 1: 23.

⁺Rom. 6: 6.

⁺Mat. 10: 28

⁺Luc. 16: 22.

⁺2 Kon. 2: 11.

⁺Ope. 22: 20.

VIII. De stervende noodigt Christum, om by hem te blijven.

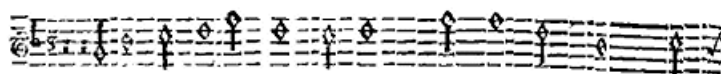
Op de wijze:

Van Psalm 110. Gy Volkeren des aardrijks al.

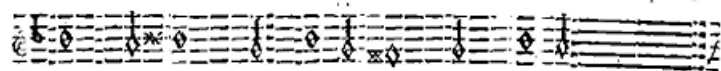
Of; Psalm 134. Alle gy knechten des Heeren,

Of; Christe, die du bist dagh en licht.

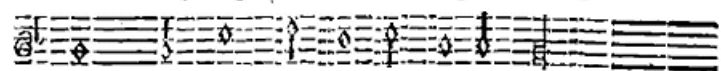
DISCANTUS.

Heere Jesu blijf by my / Den avondt naecht / en

komt na by. Haest is gedaelt mijns lebens

dagh ; Hy loopt soo spoedig als hy magh.

- +1. O HEERE IESU blijf by my,
Den avondt naekt, en komt na by. †Luc. 24: 29.
Haest is gedaelt mijns levens dagh;
Hy loopt soo spoedigh als hy magh.
- +2. En nergens is een Iosua. †Ios. 10: 12.
Wie dese Son (die snel en dra.
Gelijk ik voele, daelt om-laegh)
Een oogenblikje maer vertraeg'.
't Is soo terstont met my gedaen,
†Mijn Son sal daet'lijk ondergaen.
Dies roep ik op het nieuwe weer; †Ier. 15: 9.
Blijf by my, blijf doch by my, HEER.
- +4. Dat alle licht dan vry verdwijn',
†Als gy, met uw' genade-schijn, †Iob 29: 3.
†My slechts beglanst, verlicht en leidt, †Lu. 1: 78/79.
†O Sonne der gerechtigheit. †Eph. 5: 14.
- +5. O werelts licht, dat ider-een †Mal. 4: 2.
In 't duister lichten kan alleen; †Ioan. 1: 9. en 8. 12.
†O opganck uit GODS hoogste Sael,
†Send in mijn hert een vreugde-strael. †Luc. 1: 78.
- +6. Gy zijt altijd by my geweest, †Psa. 4: 7/8.
†My troostend door u Woort en Geest, †Mat. 28. 20
†Mijn Leidsman al mijn leven lank; †Ioan. [1]4 . 26
†(Waer voor ik u in 't hert noch dank.) †Psa. 48. 15.
†Ps. 111: 1.

B A S S U S.

Heere Jezu blijf by my / Den abondt nadit / en
 komt na-by. Daest is gedaelt mijns levens
 dagh; Hy loopt soo spoedig als hy magh.

Verlaet my dan niet in mijn Doot. ⁺

Draeg 't arme Lamm'ken in uw schoot, ⁺

Dat nu, als 't een van d'hondert, bleet ⁺

Na u, die 't by te brengen weet. ⁺

Schoon alles dan van my vertrek,

Daer gy maer zijt, is geen gebrek. ⁺

Gy zijt mijn schat, en schut in noot. ⁺

Gy zijt mijn leven in de doot. ⁺

Noch in den Hemel noch op d'aerd', ⁺

Is my beneven u, iet waerd.

Beswijkt mijn vleesch en hert geheel,

Gy zijt mijn rots en eeuwich deel.

Het swakke Riet, al is 't gekrookt, ⁺

Het Lemmet dat slechts rookt en smookt, ⁺

Verbreek noch blusch niet uit, ô HEER;

Maer sterk en stook het op veel meer.

Wanneer mijn tong geen spraek meer heeft,

En 't hert den lesten adem geeft,

Dat dan mijn wensch en suchten zy: ⁺

Blijf, HEERE, blijf, ei blijf by my. ⁺

Ontfang, HEER IESU, nu, ontfang ⁺

Mijn Geest, die na u sucht soo bang.

Blijf by my, nu mijn ziel verscheidt.

Aen dese stip hangt d' eeuwigheit.

⁺Psa. 27. 9.

⁺Ies. 10: 11.

⁺Luc. 15:4.

⁺Ioa. 10. 16.

⁺Psal. 23. 1.

⁺Ioa. 17: 12

⁺Ioa. 11. 25.

⁺Ps. 7[3]: 26.

⁺Ies. 42. 3.

⁺Mat. 12. 20

⁺Rom. 8: 23.

⁺Luc. 14. 29.

⁺Han. 7: 59.

IX. Hizkia's Lof-sang, uyt Ies. Cap. 38. vers: 10, 20.**Dat is:****De Schrift van Hizkia, Konink van Iuda, doe hy siek geweest en van sijne siekte genesen was, vers. 9.****Op de wijze; Van Psalm 8. Onse Godt, &c.
Siet oock het IV. Sterf-gesang, Fol. 9.**

In dese Lof sangh zijn d' eigene woorden van den Gront-Text gehouden

- ^{+1.} IK seyde by my selfs, met angstig klagen,
 Van wegen dees afsnijding mijner dagen, ^{+vers. 10.}
 Sal ik nu tot de poorten van het Graf
 Dus henen gaen; ik scheid'er daet'lik af.
 Berooft word' ik van 't ov'rig mijner jaren,
 Die anders my noch te verwachten waren.
 Ik seyde, Ik sal den HEERE nu voortaan
- ^{+Niet sien, noch in sijn Heylighdom meer staen.}
 Ik sal den HEER niet sien hier in den Lande ^{+11.}
 Der levenden, om hem te doen offrande:
 De menschen sal ik niet aenschouwen meer
 Met's Werelts vroom' inwoonders, als wel eer.
- ^{+4.} Mijns levens tijdt is haestig wegh getogen, ^{+12.}
 En van my wech gevoert uit 's menschen oogen,
 Gelijkerwijs een herders hutt' in 't velt,
 Seer haest van d' een op d'ander plaets gestelt.
 Mijn leven hebb' ik af-gesneên, ja 'k hebbe,
 Gelijkerwijs een Wever sijne Webbe,

Den draet geknipt, mits Godt ter wrake kom:
 Af snijden sal hy my als van den drom.
 Ja van den dagh tot aen den nacht, soo 'k meinde,
 Hadt gy my, HEER, alree gebragt ten einde, +
 Ik stelde my in mijn gedachten voor, +13.
 Ik breng 't noch tot der morgenstont wel door.
 Gelijck een Leeuw, die niet en is te smeken,
 Alsoo sal hy all mijne beend'ren breeken:
 Van dese dagh tot aen d'aenstaende nacht,
 Hebt Gy, ô Godt, my al ten eind gebragt.
 Ik piepend' als een Kraen of Swaluw plegen, +
 Ik kirred' als een Duive gantsch verlegen: +14.
 Mijn oogen, in mijn swaer en droevigh lot,
 Verhieven haer om hooge tot mijn Godt.

Pause

Ik sprak, O HEER, ik worde door veel sorge
 Gansch onderdrukt, weest gy doch nu mijn borge. +
 Wat sal ik nu best spreken? Wat bestaen? +15.
 Gelijk hy 't my toeseid', heeft hy 't gedaen.
 Al soetkens sal ik nu all mijne jaren
 Voor-treden, en bedachtsaem 't hert bewaren,
 Van wegen d'angst en groote bitterheit
 Van mijne ziel, die 'k nu heb afgeleit.
 O HEER, men leeft by dese dingen, 't leven +
 Mijns Geestes is in allen desen even: +16.
 Want gy hebt my gesont gemaekt, en my
 Genesen van mijn siekt' en quellery.
 Siet, selfs in vreed', en 't nieu geluks geschitter, +
 Is my geweest de bitterheit seer bitter; +17.
 Maer liefflik hebt gy nu omhelst mijn ziel,
 Dat s' haest niet on verteerings groev' en viel.
 Want gy hebt al mijn overgroote sonden;
 Waer med' ik hadd' verdient so sware wonden,
 Geworpen, HEER, als achter uwen rugg'.
 Dit maekt mijn ziel soo wakker weer en vlugg'.

Want 't Graf sal u niet loven, of bewijzen

+De minste eer; De doot sal u niet prijsen:

Die in den kuil neêr dalen, sullen daer

Niet hopen, HEER, op uwe warheit; maer

De levende, de levende die sal u

+18.

+Steeds loven, als ik heden doe ('t Bevall' u!)

De Vader sal den Kind'ren uw Verbont

En waarheit niet kond maken met zijn mont.

De HEER heeft my verlost na zijn behagen:

Dies sullen wy all onses levens dagen +

Soet spelen op mijn snaren-spel in 't Huis

Des HEEREN, met een stem van vreugt gedruis.

+19.

+20.

DISCANTUS.

'k Sal des H E E R E N groote goetheit
 Op en sal hoor de se soetheit
 Eeu-wig sin-gen nu booztaen:
 Geen geneugt ter we-relt gaen.
 'k Sal o G O D T / met al-le blijt / Alre waerheit /
 wijd en zijd / Gaen herbzeiden / na malkander /
 Dan het een Geslacht tot 't ander.

- +1. 'k SAL des HEEREN groote goetheit
Eeuwig singen nu voortaan: +Psa. 89: 2.
- +My en sal voor dese soetheit
Geen geneugt ter werelt gaen. +Ps. 104: 33.
- +k SAL ô GODT, met alle vlijt,
Uwe waerheit, wijd en zijd, +Psal. 89: 2.
Gaen verbreiden, na malkander,
Van het een Geslacht tot 't ander.
- +2. 'k Sal tot ware lof-betooning,
+Uit mijns herten vyer'ge drift, +Eph. 5: 19.20
- +Als d'oprechte Iudaas Koningh,
't Dank-liet stellen in't geschrift; +Psal. 57: 8.
- +Dat het ten getuige zy, +Ies. 38: 9.
Wat gy hebt gedaen aen my,
't Geen ik steeds t'hersingen poge, +Dan. 31: 19.
+Dat ik 't nooit vergeten moge.
- +3. HEER, mijn GODT, in angst en vreesen +Psa. 103: 2.
Riep ik maer tot u alleen, +Psalm. 30: 3.
En gy hebt my haest genesen;
Als'er nergens hulp verscheen.
Doe 't schier elk verlooren gaf,
+Hebt gy, HEER, als uit het graf,
Opgevoert mijn ziel ten leven, +vers. 4.
Dat ik niet ben t'onderbleven.
- +4. In mijn beend'ren was geen vrede,
Niet geheel was in mijn vleesch. +Psal. 38: 4.
Al mijn kracht besweek alrede,
+En mijn stem wierd swak en heesch.
- +Gy, op wien mijn ziele leunt, +Psal. 69: 4.
+Hebt mijn vriend'lik ondersteunt +Hoogl. 8: 5.
Op het siek-bedd'; als verpleger +Psal. 41: 4.
Wendde gy mijn gansche leger.
- +5. Gy doet my de spijs weer smaken,
+En vernieuwt mijn gansche jeugt: +Iob. 33: 20.
- +k Magh nu weer uw beed'huys naken +Psal. 103: 5
Daer gy meest uw volk verheugt. +Ies. 56: 7.

'k Ga nu weder, na mijn sin, +	
Tot mijn vrienden, uyt, en in. +	+Num. 27: 17
'k Magh nu weer mijn ampt ver-richten,	+Deut. 31: 2.
En met lust mijn Naesten stichten. +	
Dees' mijn sware krankheit, HEERE, +	+1 Thes. 5: 11
Was voor ditmael niet ter doot,	+Ioan. 11: 4.
Maer tot uwe roem, en eere,	
Dat uw Naem daer door sy groot, +	
Die door uwe liefd' en macht	+Ios. 3: 14.
Hebt dus verre my gebracht: +	
Die mijn handen hebt ontbonden, +	+2 Sam. 7: 18
Als geen helper wiert gevonden. +	+Psa. 116: 6.
	+Ps. 22. 12.

Pause

Maer wat kan, of sal ik immer + U vergelden? Wat voor lof? HEER, gy kent u swak	
getimmer, + Dat ik niet en ben dan stof, Noch iets groots en durf bestaen: + Neem	+Ps. 116: 12.
mijn dankbaer hert dan aen. + Ik en kan niet anders geven: + Gy begeert ook niet	+Ps. 103: 14.
daer neven. + Dank u, HEER, mijns levens ader, + Dat gy toornig op my waert, En	+Psa. 131: 1.
uw Kint sloegt als een Vader; + Maer uw toorn is nu bedaert, + En gy troost my	+Ephe. 5: 13.
lieff'lik weer, O mijn Heil, mijn Psalm, mijn Eer, Dat mijn flaeuwe Geest sich	+Iob 35: 7.
reppe, En met vreughde water scheppe. Lieflik hebt gy mijne ziele + Nu omhelst,	+Ps. 50: 13/14
dat s' in den kuil Der verteering niet en viele: Want mijn sonden veel en vuil Werpt	+Ies. 12: 1.
gy alle, t'uwer eer, Achter uwen rugg', ô HEER,	+Spreuk 3.12
	+Ies. 12:1. 2. 3.
	+Ies. 38: 17.

+Datse voor uw suiver' oogen Nimmermeer weer komen mogen. +10. 'k Weet nu
 zeker, en aenschouwe, Gansch gerecht is uw gericht, En gy hebt uyt enkel trouwe
 Dus verdrukt my sondig wicht. +Eer ik van u wierd verneert, Dwaeld' ik noch door
 qua'e begeert; Maer nu sal ik beter letten Op u woort en heil'ge wetten. +11. 'k
 Merk het aen met vrees en beven, Hoe 'k noch niet geschikt en was Tot den afscheit
 van dit leven: Daerom legt gy, op dit pas, +My noch een'ge dagen toe, +Dat ik beter
 boete doe, En mijn dingen, eer ik scheid, +Al te saem daer toe bereide. Geef, dat
 ik hier by, ô HEERE, Mijner dagen maet recht kenn'; Dat ik eens gevoellig leere,
 Hoe vergank'lik dat ik ben. Siet, mijn leef-tijt is als niets; Yeder mensch al schijnt
 hy iets; Is maer ydelheit; en yd'lik Woelt en wandelt hy in 't tijd'lik. +13. Leer my soo
 mijn dagen tellen, Dat ik 't wijse hert bekoom, Siend' hoe sich ten eind sal snellen
 +Onse leven (als een droom, +Als een Bloem, als Hoy, en Gras, +Als een damp, en al
 wat ras +Doorgaet, en 't niet lang kan maken. +Laet my altijd ernstig waken. +14.
 Ia, hou selfs op my uw wachte, Dat ik niet alleene nu,

+Hab. 1: 13.
 +Ps. 119: 75.
 +vers. 67: 71.
 +Phil. 2: 12.
 +Ies. 38: 5.
 +Mat. 3: 2/8.
 +Luc. 12: 40.
 +Psal. 39: 5.
 +Tob 20: 8.
 +Ps. 10: 15.
 +Jac. 4 : 14.
 +1 Co. 7: 31.
 +Luc. 21: 36.
 +Ier. 31: 28.

Maer mijn leven lank betrachte, Wat ik hebb' beloofd aen u. ⁺of deze noot achter volgende regel?} Dat ik u, mijn GODT betael' ⁺Mijn geloften al te mael, Die mijn mont heeft uitgesproken, Als my 't herte was verbroken.

⁺Pred. 5: 3.
⁺Ps. 66: 13. 14.

II. Pause.

Geef, dat ik uw lof verkond'ge, ⁺
Nu ik tot gesontheit raek',
En voortaan niet meer en sond'ge, ⁺
Dat my niet wat ergers naek'.
Laet my mijn gesonde le'en ⁺
Stellen u mijn GODT alleen
Tot gerechtheids wapen-rusting, ⁺
Nooit der sond', of vleesch-verlusting.
Laet aldus mijn ziele leven, ⁺
En sy zal u loven, HEER, ⁺
'k Wil gewillig over-geven.
Alles tot uw dienst en eer. ⁺
Siet, hier ben ik, doet met my ⁺
Soo als 't u behaeglik zy:
'k Hebbe lust, mijn GODT, en poge ⁺
Dat ik uwen wil doen moge.
Wilt d'inwend'ge mensch versterken, ⁺
Door uw Geest, met moed en kracht,
Om by daeg' uw werk te werken, ⁺
Yverigh met all' mijn macht: ⁺
Want de nacht des doodts komt an, ⁺
Waer in niemant werken kan.
Laet my steeds den tijt uitkoopen, ⁺
Die soo haest voor-by sal loopen. ⁺
Als mijn uere dan sal nad'ren, ⁺
Dat gy my verlossen sult, ⁺
En versam'len tot mijn Vad'ren, ⁺
Sal mijn blijdschap zijn vervult. ⁺

⁺1. Pet. 2: 9.
⁺Ioan. 5: 14.
⁺Rom. 6. 13.
⁺Ies. 58. 13.
⁺Ps. 119. 157.
⁺1 Cor 10. 31.
⁺Col. 3. 17.
⁺2. Sam. 15. vers. 26.
⁺Psal. 40. 9.
⁺Eph. 3. 1.
⁺Ioan. 9. 4.
⁺Pred. 9. 10.
⁺Ioan. 9. 4.
⁺Eph. 5. 16.
⁺1 Cor. 7. 29.
⁺Mat. 26. 18
⁺Rom. 8. 23.
⁺2 Ko. 22. 20.
⁺Ion. 16. 24.

Dan sal ik, geheel verjeugd,

+Ingaen, HEER, in uwe vreugt,

Die gy geeft uw trouwe knechten,

+Mat. 25: 23.

+In de tente der oprechten.

+19. Siet, in stilheit en vertrouwen

+Psa. 15: 1/2.

Is tot u mijn Lof-sang, HEER,

+Psa. 65: 2.

+Wekt my op, neemt wech 't verflouwen,

+Dat ik uwen Naem ver-eer,

+Ies. 50: 4

+Door uw Soon, mijn Son, en Soen:

+Mal. 4: 2.

+Want het Graf en sal 't niet doen,

+Mat. 20: 28

Noch de doot; maer die noch leven

+Jes. 38: 18.

Sullen hier u eere geven.

+20. 'k Sal u in mijn leven singen,

+HEER, terwijl ik ben en kan:

+Ps. 104: 33.

+Laet wel lukken alle dingen.

+en 46. 2.

+Neem der lippen offer an,

+Psalm 1: [3]

+Om uw wel-geliefde SOON;

+Heb. 13: 15.

+Tot dat ik voor uwen Throon

+Mat. 17:5.

Eeuwig, op veel soeter wijze,

+Openb. 4: 8. 9, 10, 11. en 5.
9. &c.

Met uw Hemelsch Choor u prijse.

O! hoe sal ik vry, en veilig.

Sonder stilstant, dagh, en nacht

+Dan uitroepen; HEYLIG, HEYLIG,

+HEYLIG is de HEER vol macht.

+Openb. 4: 8.

O! hoe sal ik, voor als na,

+Ies. 6: 3.

Dan het soet HALLELUIA,

+Met all' Hemel-reyen t' samen,

Vrolik singen!

+Openb. 19. vers 1: 2. 3.

AMEN. AMEN.

**Doots Echt-Scheydinge Voor gestelt in W.
Sluyters Klaeg- en Troost-Reden Over De Doot
van sijn Huis-vrouw.**

De Doodt scheidt Ziel en Lijf:
Soo scheidts' ook Man en Wijf.

Pred. VII. vers. 2.

't Is beter te gaen in 't Klaeg-huis, dan te gaen in 't Huis der Maeltijt: want in 't selve is het einde aller menschen; en de levendige leit het in sijn herte.

Doots Echt-Scheydinge, Voor-gesteld in W. Sluyters Klaagh- en Troost-Reden, Over de Doot van sijn Huis-vrouw.

HOe komen my de wolken, na den regen,
 Soo swart en dik, met plassen neer-gezegent!
 O zee van ramp! ô brakke tranen-vloet,
 Waer in ik swemm', en schier verdrinken moet!
 Ik dacht: het is wat swaers voor ons' gesinde,
 Een Vader, die soo hert'lik ons beminde,
 Te missen, door een soo ontijd'ge doot.
 Elk van ons seyde; Ach dit verlies is groot!
 't Was alle daeg' al weenen, steenen, klagen,
 Om sulck een schat, ons door de doot ontdragen.
 Maer ach! ik dacht niet, dat het swaerste kruis
 Soo snel en fel sou dringen in mijn huis.
 Het bitter leet was wat versoet alrede,
 Door 't lieve kint, dat weer van selfs bracht mede
 Zijn Groot-va'ers naem, ik kuss' mijn Echt-genoot,
 Die my dat pandt nu voort-bragt uit haer schoot.
 Maer ach! hoe haest verdwijnt dat vreugt-geschitter!
 De bitterheit wort my, in vrede, bitter.
 De wreede doot rukt weg, soo onverwacht,
 Haer, die ons' kruis soo dikwils heeft versacht.
 Mijn troost, de lust en luister van mijn oogen,
 Mijn best' luweel, (wie sal mijn tranen droogen?)
 Mijn enig Lam, dat rusted' in mijn schoot.

Wordt my ontrukkt door d' al te strenge doot.
 Soo jong' een spruit, van vier-en-twintig jaren,
 Begeeft my weer (ach!) na haer tweede baren,
 En weinig na twee jaren in ons' Ee.
 O korte vreugt, gekeert in soo veel wee!
 Wy waren wel vernoegt steeds met malkander,
 En nimmermeer verschilde d'een van d'ander.
 Wy konden 't al op nemen, vreugt, of druk.
 Wat GODT ons gaf, geluk, of ongeluk.
 Wy konden 't al malkander helpen dragen.
 En sagse my, om eenig leet, verslagen,
 Dat menigmael ons, in ons' Ampt, ontmoet,
 Wat maekte sy 't my, met haer troosten, soet!
 Sy was soo wel in ons' beroep te vreden,
 Dat nooit het hert haer hing na groote Steden.
 Sy sprak, als ik. Daer is geen sael'ger stant,
 Als dat m', in 't still, mag leven op het Lant.
 Hoe kons' haer selfs vernoegen, en haer troosten,
 Wanneerse sag, door 't vlakke Velt, in 't Oosten,
 Des morgens vroeg, de glinsterende Son!
 Dan was 't, dat sy gemeenlik dus begon:
 O! konden wy den HEER genoeghsaem loven
 Voor sulk een gunst, als hy ons doet van boven,
 Dat wy, dus afgesondert, hier in 't still,
 Het onse doen, na 's herten wensch, en will!
 Wanneerse mogt haer klein gemakje sluiten,
 En, ongestoort, GODES werken sien daer buiten,
 In d'open lucht, dan waren voort haer reen:
 Wat lust, en rust is hier, by in de Steen!
 Veel zael'ger is't den Hemel aan te schouwen,

En 't groene Velt, dan wereltsche Gebouwen,
 En straten vol van volk, met aerdsch gewoel,
 En pracht, daer ik een af-keer van gevoel.
 Al mogt ik zijn een Koningin op aerden,
 'k Sou sulk een Staet niet, voor de mijn aenvaerden.
 Wat is 't een vreugt, te mogen zijn soo vry
 Van aerdsch geprael, der zielen slaverny!
 Sy was altijd een zed'ge Maegt voor-hene,
 Die liever op haer Kamer sat alleene,
 In stil bedrijf, dan daer de dert'le leugt
 Soo ralt en malt met ongebonden vreugt.
 Hoe meenigmael heeft sy recht uit beleden.
 Dat al, wat s' ooit hadd van den HEER gebeden,
 Indien hy haer beroepen wild' in d'Echt,
 Haer, in ons' EE, was rijkelijk toegelegd!
 Al watse sagh dat ooit my moght behagen,
 Daer toe begaf s' haer selve, sonder tragen.
 Sy oeffend' haer in heil'ge Poësy,
 In Sang-lust, en Musijk, soo volgd'se my.
 Sy quam somtijts my onverwacht begroeten,
 En met een soet, en sticht'lik Dicht ontmoeten,
 En sprak; Mijn Lief, gy schenkt my menig Dicht,
 Dies komt het mijn' ook voor uw' aengesicht.
 Wat kon my doch het herte meer door-grieven,
 Als datse my soo trachtte te believen
 In 't soetst vermaek, dat ooit mijn hert begeert!
 Wat hield' ik sulk een liefd' en gunst dan weert!
 Indiense my te lang sag by mijn Boeken,
 Sprak s' aen den disch; Lief wilt gy my bezoeken,
 Of zal ik u bezoeken desen dagh?
 Indien ik op uw Kamer komen magh.

Dan saten wy, soo lang de tijt kon lijden,
 En deden elk het onse, met verblijden.
 SY werkt' iet met haer handt, terwijl ik las;
 Of songen t'saem, na dat het quam te pas.
 Geen aerdsche vreugt en kond' haer ooit vermaken.
 Haer vreugt was Godt, of Goddelike saken.
 SY acht' altijt haer grootste Schat en Lot,
 Dats', onbelet, mogt dienen haren GODT,
 Haer huis-werk dee SY neerstig met haer handen;
 Nooit stakse 't Broot der leuyheit na haer tanden.
 Noch nimmer was, door yd'le sorgh, haer hert,
 Uit ongeloof, bekommert of verwert.
 In al haer doen, bleef GODT haer doel geduerigh.
 SY schikt' het al, om doch te blijven vuerigh
 In 's HEEREN werk. SY las, SY badt, SY song,
 Selfs als de noot haer ander werk op-drong.
 SY hoedd' haer seer, dats' immers, met haer leven,
 In 't een of 't a'er, geen mensch mogt aenstoot geven.
 Ootmoedigh was in alles haer besluit.
 De vriend'likheit scheen haer ten oogen uit.
 Nooit was SY traegh in ietwes te ver-richten,
 Waer mee s' haer selfs, en anderen mogt stichten.
 SY overleid' ons' Ampt en Schuld-plicht staegh,
 En badt tot GODT, om bystant, alle daegh'.
 Wanneer dan quam des HEEREN heil'ge Rust dagh.
 Soo was die, voor haer ziel, een soete lust-dagh.
 Om niet te zijn belet door aertsch gedruis,
 Soo bleefs', uit lust, wel met my, in GODS Huis.
 Na d'eerste Preek, was haer niet aengenamer,
 Dan dat se slechts bleef in de Kerken-kamer,

Alwaerse las, of overdacht, of badt,
 En weinig Broot, slechts tegen flauwheit, at.
 Daer wachte SY de Noen-dienst af, in vrede.
 Na 't eind' van die, was dikwils noch haer bede,
 In 't self vertrek; Ei! hef doch, eer wy gaen,
 Tot GODT noch eens met my, een Lof sang aen.
 Hoe was mijn hert altijd met vreugt om-vangen,
 Dat ik met haer mogt singen mijn Gesangen!
 Al deden wy het selv' ook dagh by dagh.
 Het wierd' ons beid' al soeter als het plagh.
 Ach! waer is nu mijn trouwe Gesellinne!
 O Doodt, hoe scheidt gy sulk een Liefd', en Minne!
 Twee herten, soo gantsch vast aen een gevoegt!
 Twee zielen, d'een met d'ander soo vernoegt!
 O Doodt, waerom en gaet gy niet beknellen
 Soo menig paer, dat sich met angst gaet quellen,
 Om dat gy niet haest scheiden komt haer Echt?
 Hoe komt, dat gy soo 't liefste paer bevecht?
 'k Hadd', in ons' Ee, nu 't soetste soet te wachten.
 Ik voedde my noch korts met dees gedachten:
 Nu sal mijn Lief haest voor-gaen, met haer deugt,
 En leeren 't eerst' af-setsel onser Ieugt.
 Van nu aen sal s' haer Dochter onderwijsen,
 (Gedacht' ik) ô! hoe sal ik dan steeds prijsen,
 Met lust en vreugt, de Moeder en het Kint!
 Maer siet, hoe nu die hoop geheel verswindt!
 Nu sal by dees' onnoos'le lieve Lamm'ren
 Nooit heug'nis (ach! wien sou 't in 't hert niet jamm'ren?)
 Nooit heug'nis van haer lieve Moeder zijn.
 Ach! 't is voor my wel d'allergrooste pijn.

Mijn waerde pandt, mijn troost, mijn uitverkooren,
 Hoe hebb' ik u soo spoedigh doch verlooren?
 Mijn Echt-genoot, van elk my toe-geleit,
 Eer ik u hadd'; hoe haest is 't, dat gy scheidt!
 Mijn lot, van GODT verwacht met vreugt en blijheit
 Mijn deel-noot in mijn Koninklike vryheit,
 Mijn trouwe hulp, na ziel en lijf te saem;
 En was niet elk ons' Houwlik aengenaem?
 En was 't niet ons' Gemeint' een groot behagen,
 Dats' ons' te saem hier hoorden, spraken, sagen,
 By veelen was noch u besoek verwacht,
 En onvoorsiens soo segt gy ons goe nacht,
 Elk treurt, met my, om uw ontijdig sterven;
 Om dat wy nu uw lief geselschap derven;
 Dat, nu gy hier eerst recht in kennis waert,
 Gy ons verlaet en na de groeve vaert.
 Hoe roert my, ja ontroert my, haer gedachte,
 Den gantschen dagh, en, in mijn droom, by nachte!
 Ik ben gelijk een eensaem' mussch' op 't dak,
 Die onlangs eerst haer weder-paer ontbrak.
 De plaetsen, die 'k te vullen plagh met galmen
 Van vreugt-geklank, en soo veel zege-Psalmen,
 Zijn stil, of vol van treurig rouw-geklag.
 Van sang, of spel, en is'er geen gewag.
 Gelijk wel-eer GODES Volk aen Babels stroomen,
 Haer Harpen op hing' aen de Wilge-Boomen,
 Om dat haer lust veel meer tot weenen was;
 Soo ligt al mijn Musijk-werk nu in d'asch.
 Mijn huis is my (och lacy!) woest gelaten.
 Mijn hert is flauw door droefheit boven maten.

Mijn ooge schreit. Noch grooter is de pijn,
 Als 't hert niet door getraen ontlast kan zijn.
 'k Wensch, dat ik eens mijn rouw uit-schreien moge,
 En, voor een tijt, een traen-aer zy mijn ooge;
 Dat soo 't gemoet eens wat opklaren mocht,
 Gelijk als, na een regen-vloet, de locht.
 Geen mensch, ten zy hy 't heeft beproeft, kan weten,
 Hoe 't een hert bloedt, als 't wort van 't a'er gereten,
 Insonderheit twee herten, aen malkaer
 Soo vast gehecht, als 't mijne was aen 't haer.
 Maer stil, mijn ziel, wilt eens weer wat bedaren;
 Wilt niet te sterk, met u geklagh, uitvaren,
 Op dat my niet genaek een Eliphaz,
 En segg', dat my dit klagen geensins pass':
 En spreke; Siet, gy selfs hebt onderwesen
 Veel and'ren, ja gy hebt gesterkt, voor desen,
 De slappe handt, en struikelende kny,
 Nu 't komt aen u, siet, hoe beroert zijt gy!
 Ik sal mijn hant dan op mijn mont gaen leggen.
 't Is GODES werk. Wie sal daer tegen seggen?
 Wy bidden, dat des Vaders will' geschie;
 O! dat men s' ons noit tegen-streven sie!
 Voor al moet ik my selven leeren dragen,
 Na 's Heeren will' en heilig wel-behagen;
 Vermits my selfs mijn naem geeft dese leer,
 HEER SUS LUST MY U' WILL', door letter keer.
 Mijn vleesch sy swak, mijn herte beef en trill' my,
 Soo roept mijn geest doch; Heer, sus lust u will' my.
 O HEER, neem vleesch en bloet doch van my weg,
 Soo 'k tegen uwen will' ooit doe of segg'.

Ik sal my selfs dan niet te angstig quellen,
 Maer sal, met GODT, mijn droefheit mate stellen;
 Op dat ik niet bedroeft zy, als de geen,
 Die hoop, noch troost en heeft in sijn geweent.
 Die ik beweent, is doch met vreugt ontbonden:
 SY is niet heen, maer slechts voor-heen gesonden;
 Waer na SY selfs, al lang', haer hadd' bereidt.
 Hoe salig is een ziele, die soo scheidt!
 Het ging haer noit soo wel alhier op aerden,
 Of sy verlangd', om 's levens Kroon t'aenvaerden.
 Insonderheit, een tijt-lang voor haer endt,
 Heefts' all' haer vlijt tot dees gedacht gewendt,
 Dewijl SY, heel op 't lest, grof swanger gaende,
 Op d'uitvaert van haer Vader was, vermaende,
 En badt haer elk, dats' immers blijven soud'
 In 's Moeders huis, op dats' haer Kraem daer houd.
 O neen, (sprak SY); 'k hebb' innerlijk begeeren,
 Met ons gemeint' het Avondmael des HEEREN
 Te houden, soo my GODT maer soo lang' spaert,
 En ben ik voor geen noodt of Doodt vervaert.
 SY krijgt haer wensch. SY voelt haer matte leden,
 Te noodt bequam om na GODES Huis te treden.
 Wat was, voor 't lest, dit aen haer ziele soet!
 Wat troost vonts' in haer HEILANTS Vleesch en Bloet!
 SY treedt, met my, na haer gewoone wijse,
 In 't Kerk-vertrek, alwaers', haer GODT ten prijse,
 Voor haer, en my, veel schoone dingen las.
 My heugt wel, hoe verheugt ik met haer was.
 Wanneer SY hoord', in 't Dank-Sermoen, verhalen
 Van d'ydelheyt des menschen, en van 't dalen

Der dagen, gaend', als schaduwen, voor-by,
 Was niemandt soo daer door beweegt, als zy.
 Een traen-vloet borst, tot tuig'nis, uyt-haer oogen.
 Ik sprak; Mijn kint, hoe waart ghy zoo bewogen?
 'k Magh, seid'se, wel bewogen zijn daarom,
 Mits alles schoon op my te passe kom.
 Daar wiert verhaalt hoe veele van de reste
 Dit Avondmaal misschien sou zyn het leste.
 Dit past op my. Ik eigen 't my ook toe.
 Dat GODT met my, na zyn believen, doe.
 Wat was SY blijd' om 't geen sy hadd' ontfangen.
 Doe 's and'ren-daegs, haer 't Wee al sterk quam prangen!
 SY riep; Hoe heeft de HEERE my verhoort!
 Juist willen nu myn beenen niet meer voort.
 Soo 'k gister waar soo swak geweest als heden,
 Ik hadd' tot aen de Kerk niet konnen treden.
 Nu hebb' ik recht GODS liefd en gunst bemerk't,
 Die juist my heeft, tot dees' tijt tie, gesterkt.
 Wat droegh mijn Lam haer Barends smert geduldigh.
 Wat was haer troost, door CHRISTUM, menig vuldigh,
 In alles wat haer toe quam van den HEER!
 GODTS kracht werkt', in haer swakheit, meer en meer.
 Drie weken lang wierds', alle daeg', al swakker!
 Wat queet SY haer, in JESUS Kruis-School wakker!
 SY toonde, dats' haer les wel hadd' geleert;
 Als ieder weet, die by haer heeft verkeert.
 Een beter hoop op CHRISTUM, dan dit leven,
 Het welk soo kort en moey'lik is, kan geven,
 Was al haer troost, soo vast in 't hert geset,
 Daer 't alles door versoet wierd' en verset.

Ik moet hier van haer afscheit iet verhalen;
 Om my daer mee te troosten in mijn qualen.
 Haer leven gaf my oorsaek tot veel vreugt;
 Haer sterven leert my yv'righ zijn ter deugt.
 Haer doot geeft, in mijn droefheit, my een leven,
 Door 't geen SY heeft gesproken en bedreven,
 Wanneer SY nu haest scheiden sou van hier,
 't Geen alles niet kan vatten dit Papier.
 Gelooft zy GODT, die 't zwakke soo wil sterken.
 Gelooft zy GODT, die 't willen en 't werken
 Dus in haer wrocht. Niet ons, niet ons, ô HEER,
 Maer uwen Naem geeft, om uw goetheit, eer.
 Men hoort haer niet, dat wereltsch was, verhalen.
 Men sagh haar nooit na 't aerdsche leven talen.
 Van 't Geest'lik, en van 't Eeuwig leven maer
 Was hert en mont haer vol, soo voor als naer.
 SY mogt voortaan haer met geen ding bemoeyen,
 Dan, datse niet genoeg vernam 't invloeyen
 Van GODTS genaed', en onuitspreek'lik soet,
 En dat haer oogh niet stortt' een trane-vloet.
 Ik sprak, Mijn Kint, gebruik nu 't vast Gelove,
 In plaets van uw gevoel. GODT sal van boven,
 In overvloed, eer gy van hier verscheidt,
 U proeven doen sijn wond're lieflikheit.
 O! mocht dat maer geschien! was al haer suchten;
 O! voeld ik doch die Hemelsche genuchten!
 Wat is geschiedt? haer zwakheit nam seer toe;
 Men bragt haer in een ander Kamer doe.
 Terwijlse daer is midden in het strijden,
 En ligt verzwakt door al 't flauwhertigh lijden,

Voelts' onvoorsiens, als in een volle vloet
 Van troost en vreugt, te zwemmen haer gemoet.
 SY voelt de smaek der eeuw'ge vreugt soo krachtig,
 Dats' uit-roept; Nu, nu weet ik, doe waerchtig
 De HEERE zy. Nu wil hy komen haest,
 Dat ik van hier eens moge zijn verplaest.
 O! wat een vreugt verrukt mijn hert, en sinnen!
 Wat vreugt, wat vreugt gevoel' ik nu van binnen!
 Ik voel'et al, ik sie 't al. O wat vreugt!
 De HEERE komt. Wat vreugt! wat vreugt! wat vreugt!
 Vermits s' in 't hert een Hemelsch licht sach schijnen,
 Riep s' uit. O! doet my open de Gordijnen,
 Op dat ick doch den Hemel aensien magh,
 Waer heen' ik vaer', terwijls' al opwaerts sagh.
 ('t Was wonder, daer SY nauw'liks eerst kon spreken,
 Dats' onvoorsiens soo krachtig uit quam breken)
 Ik sprak, Mijn lief, dit is de voorsmaek maer
 Van d'eeuw'ge vreugt, die gy nu wort gewaer.
 Soo GODT u hier alreede dus begenadigt,
 Hoe sult gy dan daer boven, zijn versadigt!
 Is van die vreugt een droppeltjen soo soet,
 Wat wil dan zijn die volle wellust-vloet.
 Haer ziele, door dit innerlik verlangen,
 Bleef vast aen GODT, en aen den Hemel hangen;
 Schoon 't zwakke lijf aan 't bedd' gebonden lagh;
 Haer vlugge geest wierd sneger als sy plagh.
 Terwijl s' aldus haer yver voelde branden,
 Hief s' op met kracht, haer oogen hert, en handen,
 SY badt tot GODT, SY smeekte, watse kon,
 Tot dat ik, met al 't volk, 't Gebedt begon.

Maer SY, door kracht des Geestes aengedreven,
 Badt steeds voor heen 't geen haer wierd' in gegeven,
 Soo dat ik, nu en dan, met poosen, sweegh,
 Op dat s' haer hert uit gieten mogt te deegh.
 Na dat ik dus bereidt sagh mijn Beminde,
 Versocht ik van de Bueren, en 't Gesinde,
 Sy wilden eens vertrekken allegaer,
 Dat ik alleen eens spreken mogt met haer.
 Ik sloot de deur wel na my toe, en seyde;
 Mijn Lief, het schijnt, dat wy nu sullen scheide:
 Na 't geen ghy voelt, en ook mijn ooge siet,
 Is anders nu hier te verwachten niet.
 Ik gev' u aen uw Hemelsch Bruid'gom heden;
 Ghy zijt met hem, terwijl ghy waert beneden,
 Al ondertrouwt, maar gaat voltrecken nu
 Het Bruilofts-Feest. Uw Bruid'gom wacht op u.
 Tot hem, die u zoo hert'lik mint met eenen,
 Send ik u nu mijn waarde Lief, voor henen,
 Daar ik u hoop te volgen, in mijn tijdt.
 Waer op zy toond' haer aensicht seer verblijdt.
 Fluks greep SY, met haer rechterhant, de mijne;
 En sloegh, als of SY voelde smert noch pijn,
 Haer slinker arm, my om den hals terstont,
 En drukte vast mijn mont op hare mont.
 Vaar wel, myn hert, sprak doe mijn waarde Vrouwe,
 Nu dank ik u voor all uw liefde en trouwe;
 Uw onderwijs, en troost, en al wat ghy
 Bewesen hebt, ten allen tijd', aan my.
 Mits ik haer weer met dank-tael soo bejegen',
 Soo wenschte my, in al mijn doen: GODTS zegen,

Met sulke re'en, dat ik verwondert stont,
 Hoe sulk een kracht ging uit haer swakke mont.
 Ik sprak; Mijn Lief, ik hou dit woort in waarden.
 Ia 'k wil het, als een zegen, nu aanvaarden
 O! hadd' ik dan hier 't soet Charlotje doch,
 Rieps' uit, op dat ik 't selv' ook zeg'nen mogh.
 Doch laet my 't klein' hier uit de wieg', eens brengen.
 Ik, sonder meer mijn woorden te verlengen,
 Loop' yligh heen, en breng' haer 't kleine lam.
 Terwijl het volk weer, met my, binnen quam.
 SY drukt het voor ons allen, in haer armen;
 SY kust het eerst, en seght doe, sonder karmen:
 Goê nacht, mijn kint; de HEERE zegen' u,
 Na lijf, en ziel, tot aller tijdt, van nu.
 Op dat ghy nu een goet vroom kint meugt wesen,
 Voor-al den HEER recht kennen meugt en vresen,
 Soo haest als ik seid', Amen, op haer woord,
 O! rieps al weer; waar hier Charlotje voort!
 Ik sprak; Al is 't te Borkeloo gebleven,
 Nochtans kont ghy 't u zegen ook wel geven.
 Dat 's waar, sprak SY, ik wensch het selve dan,
 En sprak 't, schier met die selve woorden, an.
 Vermits SY sagh mijn droefheit, in mijn tranen,
 Begonse tot gedult my te vermanen,
 En trooste my soo krachtig, in mijn smert,
 Dat noch de vreugt raekt aen, ja in, mijn hert.
 SY sprak; zijt niet bedroeft; vertroost u heden
 Doch selfs met all die troostelijke reden,
 Waar mede ghy mijn Moeder, metter daat,
 Getroost hebt, in haar Weduwlike staet.

Vermits GODS Woort was in haer mont soo krachtig,
 Soo sprakse; Zijt aan Rachel nu gedachtig,
 Die 't niet alleen viel, in haer baren, swaer,
 Maer stierf, en liet haer Iacob Weduw'naer.
 Gedenk, hoe kortst het zy van ons gelesen,
 En dat ghy zelfs noch tot my spraakt, in desen,
 Was ooit alhier, van aen-begin, een paar,
 Of d'een vertrok eens, door de dootd, van d'aêr?
 De HEERE zal, soo langh ghy hier zult leven,
 Noch u, noch uw twee kinderkens begeven.
 Van GODT hebb' ik nu mijn begeert' alreê,
 Dat ik niet blijf de leste van ons twee.
 SY voeld' haer hert, hoe langs hoe meer, geruster,
 En trooste voort haer Moeder, en haer Suster;
 Ia ook haer Broers en Susters met malkaer
 Begreeps' hier in, en liets' haer zegen naer.
 Doe sprakse tot de Bueren, en tot allen;
 Indien ghy ooit mijn kinderkens siet vallen,
 Zoo rechtse doch weer op, dat bidd' ik u.
 SY sprak alleen; wy weenden alle nu.
 Als iemant seid'; Ik hoop, gy sult noch blijven,
 Moght sulck een woort doch niet by haer beklijven.
 SY riep; En is 't niet beter by den HEER?
 Na hem, na hem verlang' ik meer, en meer.
 Als d' eerste koud' haer quam door d'ad'ren trekken,
 En ik versocht wat warmer haer te dekken,
 Antwoord'se soet; 't Behoeft voortaan niet meer;
 Ik sal wel haast verwarmt zijn van den HEER.
 Wat badse sterk, soo lang SY bidden konde:
 Dat GODT haar doch vergeven wild' haar sonde.

En houden haar in 't waar Geloove t'saam;
 Met goet verstant tot 's levens lesten a'em!
 Van aen-begin zijn haer mijn Sterf-gesangen
 Seer waerd geweest; die sprakse, met verlangen,
 Op 't lest ook uit, met haer gebroken stem.
 't Scheen, ieder woort hadd' op haer herte klem.
 Ik sprak; Ghy zult haast ander Sangen hooren,
 Ia selve zult ghy, met der Eng'len Chooren,
 In-stemmen daar dat Schoon Halleluja.
 Ia, riep SY, als een Echo, my weer na.
 Ia, Liefst', ik hadd' de Psalmen nu ten einde,
 Gelijk ghy weet; ik zou se zo ik meinde,
 Van vooren aan nu singen allegaar,
 Ik zal 't nu doen, doch hier niet, maar aldaer.
 Nu zal ik, recht van vooren aan, gaan singen.
 't Is (seid ik) zoo, en altijd blijde dingen;
 Maar nooit als hier, soo menigh rouw geklagh,
 Zoo dat uw toon moest wesen wee, en ach!
 SY wederhaeld' ook selfs al menig-werven
 Haer een'ge troost in leven, en in sterven,
 En sey, hoe 'k sulks noch Korts Gepredikt hadt,
 En dat zy 't doe wel ernstigh hadd' gevat.
 Wy waren all' als met haer op-genomen,
 Om al de re'en, die s' uit haer mont liet stroomen,
 Terwijse dus bewogen voeld' haer geest.
 Noch zijse bly, die by haer zijn geweest.
 SY sou terstont wel geerne sijn gescheiden,
 Maer moest haer uer, van GODT bestemt, verbeiden,
 Een halve dagh, met een geheele naght,
 Moest zijn in smert, en doodts-strijdt door-gebraght.

Ons' HEILANT, na sijn Hemelsch' openbaringh
 In sijne Doop, en d'heerlike verklaringh
 Op Tabor, gingh, van bey', tot strijt, en angst:
 Soo viel 't haer, na die Hemelsch' in-vloet, bangst.
 De smert des doods ontroerd' haer bloet en ad'ren.
 SY sprak; Wat 's dit, dat my soo swaar komt nad'ren?
 Uw leste strijdt, seid ik, ghy sult verslaan
 De vyandt, die lest wort te niet gedaan.
 Is dit de stijdt? riep s' uit. Ik voeld' alrede
 Des Hemels smaak, het hert vol vreugt en vrede!
 Wel, seid' ik, zulks verleende GODT aan u,
 Om tot den strijt u aan te moed'gen nu.
 Gy moet dan nu niet in uw strijdt beswijken,
 Vermits u GODT sijn liefd' al heeft doen blijken.
 Want niemant wert gekroont, gelijk ghy weet,
 Ten zy dan dat hy eerst ook wett'lik streedt,
 En wilt ghy dan dien strijdt niet geern' ook strijden?
 O ja, rieps' uit, ik hoop, GODT zal mijn lijden
 Ook maat'gen, dat ik boven krachten, niet
 Versocht en zy. Waer op s' haer vast verliet.
 SY sprak noch met gebroken stem, veel reden;
 En, alsse van den Satan wierd bestreden,
 Soo scholdtse dien, en riep tot JESUM staegh,
 Dat hy sijn komst doch niet te langh vertraegh.
 Mits door geen slaep 't gemoet sich kon verhalen,
 Begon somtijds haer sprake wat te dwalen;
 En, als haer sulks van iemant wiert geseidt,
 Riep s'; Ydelheit! ô ydel' ydelheit!
 'k Hadd' niet gehoopt, dat dit my noch zou quellen.
 Ik seid; En wilt u daarom niet ontstellen.

Onwillgh lijdt ghy al dees' ydelheit;
 Maar troost u, dat ghy heden van haar scheidt.
 Dan wierd terstond haer wensch en woort vernomen;
 O! moght' ik haast dien Bergh eens overkomen!
 Wy streden, met, en voor haer, in gebe'en;
 En, onder-dies, soo gingh de tijdt vast heen.
 Haer spraek nam af; de morgen-tijt quam naken.
 Ik sprak: Ghy zult het nu niet lange maken,
 Mijn lief, nu breekt des HEEREN Rust-dagh aan;
 Ghy zult, op die, in d'eeuw'ge ruste gaan.
 SY telde doe, van vier tot zes, de ueren.
 Dat was gesecht; Niet langer sal 't nu dueren.
 Wy hielden in 't Gebedt te sterker aen,
 Wel siende dat het haest sou zijn gedaen.
 Haer bevend', en haer stervend' handen haekten
 Om-hoogh te zijn. Haer sterrend' oogen blaekten.
 Ten Hemel stijf; tot dat s', heel sacht, op 't lest,
 Als in een slaep, voleindigde de rest.
 Het bleek genoegh op 't uiterst' van haer scheiden,
 Dat ware vreed', en blijtschap haer geleidden.
 Haer aensicht stontt sso vriend'lik, en verheugt,
 Als of, daer op, waer af-gemaelt de Vreugt.
 Soo gingh s' ontrent de seste uer juyst henen
 GODTS licht is haer, met 't morgen-licht, verschenen.
 Op Sondagh sagh s' haer ware Son, met lust.
 Op rust-dagh gingh s' in d'eeuw'ge ware rust.
 Nu, ô mijn ziel, bedwing u selfs door reden,
 Mijn treurig' hert, ei, stel u doch te vreden.
 O! laet my doch gedenken, lieve GODT,
 Tot mijnen troost, aen haer gelukkig lot.

Want mijn verlies en komt, in 't allerminste,
 Niet eens te pas by haer' soo groote winste.
 Haer blijdschap was geduerigh doch de mijn':
 Waerom en sal sy 't nu dan ook niet zijn?
 SY is met vreught, dien steilen Bergh nu over;
 Daer 't Schat-rijk goet, het welk geen roest, noch roover
 Aen raken kan, en 't goede fundament,
 Dus langh bewaert, haer deel is, sonder endt.
 Nu heeft SY 't geen SY van haer HEILANT wachte,
 Waer op altijd geset was haer gedachte,
 De levend' hoop van JESUS haer bereidt,
 Het erfdeel, haer in d'Hem'len wegh geleit.
 Nu heeft mijn Lief den goeden strijt gestreden,
 Den loop vol-eindt; daerom ontfangt SY heden
 De Kroone der gerechtigheyt, en eer,
 Haer, uit genâ, geschonken van den HEER.
 Nu heeft SY 't geen daer s'ernstig na gehaekt // heeft
 Daer, door 't Geloof, haer hert soo na geblaekt // heeft.
 Dat heeftse, door't aenschouwen, in 't besit.
 Hoe blinktse nu geheel in 't suiver wit!
 Nu houdse, vry van al het aerdsch gewemel,
 Het Avondmael daer boven in den Hemel.
 Nu sit SY aen, met Abr'ham, Isaak,
 En Iacob, daer men vreest geen ongemak.
 Nu sit SY aen, daer JESUS houdt in 't ronde,
 Sijn Disch gedekt, en spreekt met eig'nen monde,
 Eet, vrienden, drinkt, wordt dronken, liefste Schaer.
 SY lijdt voortaan nooit dorst, of honger daer.
 Maer drinkt alred' uit wellust volle Beeken.
 De volheit van veel vreugt, niet uit te spreken,

Waer van s' in 't hert hier voeld' een klein begin,
 Genietse, by GODTS aensicht, na haer sin.
 SY hadd' alhier gesmaekt de eerste vruchten
 Van 't Canaan, waer na SY met veel suchten,
 Verlangd', om eens aldaer te mogen zijn.
 Nu drinkt s'haer sat van nieuwe Vreugde-wijn.
 O mijne ziel, blijf deser vreugt gedachtigh;
 Vertrouwt u selfs daer meed' altijd soo krachtigh,
 Dat hare vreugt verwinnen magh u rouw,
 De Doodt wil doch eens scheyden Man en Vrouw.
 't Is waer het schijnt wel boven maten rouw'lik,
 Dat soo gansch kort moest zijn soo goet een Houw'lik:
 Maer kort en goet, wanneer het gaet te saem,
 Wordt in 't gemeen geacht seer aengenaem.
 't Is daer in niet, hoe langh zy d'een by d'ander,
 Maer dat men steeds magh wel zijn met malkander.
 Hoe menigh Paer heeft langh by-een geleeft,
 Dat weinigh tijds maer wel geleeft en heeft?
 Het geeft my, in mijn druk, een soet genoeghen,
 Dat nimmermeer mijn hert behoeft te wroegen
 Van Houw'liks-twist, waer door, met veel verschil,
 Het d'eene dus, en d'ander anders, wil.
 Wy hadden nooit te samen strijdt, dan desen,
 Dat d'eene d'a'er op 't meest' ten dienst wou wesen.
 In eer-bewijs woud d'een voor d'ander zijn.
 Ik socht altijd haer eere, SY de mijn'.
 Gelijk ik ben bedroeft om haer versterven,
 Dewijl ik moet haer soet geselschap derven,
 Zoo dank' ik ook mijn GODT, die sulck een schat
 Door zijn genaed' aen my geschonken hadt.

Waer door, als ik voor zijn Gericht verschijne,
 Ik seggen kan; Siet ik, HEER, en de mijne.
 'k Verheug' my, dat s', als mijne, gaet tot GODT.
 Haer zaet is 't mijn'. O! wat een saligh lot!
 De HEERE gaf; de HEERE nam. Gepresen,
 En hoog-gelooft moet 's HEEREN Name wesen.
 Ik hadd'se voor geen dagh verdient van GODT,
 Die Hy my gaf, twee jaren, tot mijn lot.
 Laet, hier door, zijn verlicht de smert haers Moeders,
 De droefheit van haer Susters, en haer Broeders;
 Maer boven al, mijn eigen groote rouw,
 Dien GODT gaf sulk een Dochter, Suster, Vrouw.
 Ia, laet ons t'saem GODTS groote goetheit roemen,
 Dat wy so lang' haer moghten d'Onse noemen.
 Waer s'eerst ons niet gegeven van den HEER,
 Zoo gaven wy s' ook nu aen Hem niet weer.
 Tot zeg'ning sal haer naem noch zijn op d'aerde,
 Daer velen haer gedacht'nis blijft in waerde.
 En, ofse schoon gestorven is already,
 Noch spreekt SY hier, door haer Geloove, steeds.
 Is't tot GODTS eer, soo sal hy ons ook geven,
 Dat, in haer zaer, haer deugt magh als herleven.
 Dit alles maek' ons' hert, in smert, bedaert.
 Haer doot was in GODTS oogen dier, en waert.
 Wy minden haer, maer GODT bemind' haer meerder;
 Dies heeft hy haer tot hem gehaelt te eerder.
 Wy volgen vast, d'een vroeg, en d'ander laet.
 Maer saligh, die tot GODT te vroeger gaet.
 SY sal niet weer tot ons beneden komen.
 Wy sullen eens tot haer zijn op-genomen.

O! hadden w' eens haer vreugt gesien aldaer,
 Wy lieten haest al onse treuren naer.
 Indien wy, met geweent, en bitter schreyen,
 Haer weder tot dit leven konden leyen,
 Wat waer het, dan naer rust, en vreugt benijdt;
 En, na triumph, haer weer gebragt in strijdt?
 Lijdt d'oog, uit liefd', in 't weenen, geen verschoning,
 Soo laet het hert doch juichen in haer krooning,
 En, vrolik zijn, om sulck een zege-prael,
 Waer na wy hier doch strijden al te mael.
 Voor 't quaet is SY nu wegh-geraep't alreede,
 Versamelt tot haer Vaderen, in vrede;
 SY sal niet sien al 't quaet, dat in ons' eeuw,
 Aenstaend' is, om der sonden sterk geschreeuw.
 Haer Lighaem slaept, in 't Graf, geheel gerust'lik;
 Haer ziel vermaect sich, in den Hemel, lust'lik;
 Tot dat ook selfs de ziel weer met 't gebeent,
 Door CHRISTUS kracht, sal heerlik zijn ver-eent.
 O! dat wy sulks geduerigh recht bedachten!
 Der Christ'nen doot, en is geen doot te achten,
 Wy gaen dan eerst in 't rechte leven in.
 De doot is selfs der Christ'nen groot gewin.
 Dit leven is een doot, by 't geen dat daer // is.
 Soo groot verschil van tusschen 't een en 't a'er // is.
 Soo salig' een verwiss'ling, in der daet,
 Doet ieder, die van 't een tot 't ander gaet.
 Der Wed'wen Voogt, der Wesen trouwe Vader,
 Sal onder-wijl by ons zijn dies te nader,
 En, troosten ons in soo veel swaer verdriet.
 Die sich op hem verlaet, verlaet hy niet.

Laet ons te meer den Hemel maer beminnen,
Mits d'onse nu alreede zijn daer binnen.

Al wat men hier doch lijdt, is kort, en licht,
By d'eeuw'ge vreugt, onspreeklik van gewicht.
Elk volg mijn Lief, in haer Geloov', en Handel,
Geduerigh siend' op d'uitkomst van haer wandel.

GODT gev' ons all' een zael'ge uer, als haer,
En, uit gena, sijn Eeuwigh Rijk hier naer.

Amen.

Graf-Schrift

Als Rachels doode lijf by Ephrath wiert begraven,
 Soo richte, boven't graf, haer Iacob, hoog in top,
 Een heerlijk, en een schoon gedacht'nis-teken op,
 Waer door, van tijt tot tijt, haer lof moght hoge draven.
 Mijn staet en brengt niet mee, dat ik opregt iet groots;
 Nochtans so moet ik iet, voor mijn Bemind', oprichten
 't Geen klein, en groote, lang hier na, wel moge stichten
 En elk gedenken doe, met nut, aen d'uer des doods.
 Sy was een jonge Vrouw, van vier-en-twintig jaren,
 In 't groeyen van haer jeugt, in't bloeyen van ons Echt;
 Sy heeft my onverwagt; en haest adieu gesegt,
 Na't tweede Houw'liks jaer, en na haer tweede baren.
 Sy was my lief, en waerd, om al haer deugt, en lof;
 Sy was seer dienstig voor haer jonge teere spruiten;
 Een ieder mind' haer hier. Dit alles kon niet stuiten
 Het wreed geweld des doots, die 't alles legt in 't stof.
 O mensche, gaet niet weg, of wilt hier wel op letten.
 Doch merkt gy't aen, of niet, de dood volgt even ras;
 Hy vraegt niet, of't u komt te on-pas of te pas.
 Maer salig zijnse, die haer werk daer steeds na setten.
 Soo dee mijn Echt-genoot, die hier begraven ligt.
 Sy sagh de Doodtemoet, gelijk een blijde Bode,
 Die uit dit jammerdal, in 't Paradys haar noodde.
 Geloof, met spoed'ge boet, verstompt de doot sijn schigt.

Anagrammatismus, of Naam-verset: op Margareta Sibilla Hoornaerts Waar uit, door omsettinge der letteren, vloed;

I. Ey! Rat Naar Abr'hams Glori-Stoel

EY! RAT en snel reist, uit dit aerdsch gewoel,
Mijn waerde Lief, NAAR ABR'HAMS GLORI-STOEL
Daer s', in sijn schoot, nu soo gemakk'lik rust,
En van Godts Soon, haer Bruid'gom, wort gekust.
Sy reist van hier, in 't beste van haer jeugt,
Om dies te eert te gaen in 't Heeren vreugt.
EY! RAT bejaegt s' haer voor-gestelde doel,
En sweeft, ter vlugt, NAAR ABR'HAMS GLORI-STOEL.

II. Haar Eer-Troon Ras By 'T Salig Lam,

't Scheen of de Doodt d'eer' van ons huis wegh-nam,
Wanneer hy my myn waardste pant ont-rukte;
Maer siet, hoe hem sijn aanslagh niet gelukte;
HAAR EERTROON is maar RAS BY'T SALIG LAM
BY'T SALIG LAM, 't Lam Godts, dat onverkeerlik
Sit op sijn Troon, is RAS HAAR EER-TROON nu.
O doodt, hoe mist, en hoe vergist gy u!
Gy hoont niet, maar gy kroont ons' huis gansch heerlik.

HEER, SUS LUST MIJ U' WILL'. FINIS.